KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 27.3.2013
COM(2013) 162 final

2013/0089 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych

(wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2013) 95 final}
{SWD(2013) 96 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

1.1. Ogólny kontekst i podstawa wniosku

Ustawodawstwo państw członkowskich dotyczące znaków towarowych zostało częściowo zharmonizowane dyrektywą Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r., ujednoliconą jako dyrektywa 2008/95/WE (zwana dalej „dyrektywą"). Równolegle i w powiązaniu z krajowymi systemami znaków towarowych rozporządzeniem Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, ujednoliconym jako rozporządzenie (WE) nr 207/2009 (zwane dalej „rozporządzeniem"), ustanowiono niezależny system rejestracji jednolitych praw wywołujących ten sam skutek w całej UE. W tym kontekście utworzono Urząd Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (UHRW) odpowiedzialny za rejestrację wspólnotowych znaków towarowych i administrowanie nimi.

Znak towarowy służy odróżnieniu towarów i usług danego przedsiębiorstwa. Za jego pomocą przedsiębiorstwo jest w stanie zdobywać klientów i zapewniać sobie ich lojalność, a także tworzyć swoją wartość i generować wzrost. Znak towarowy pełni w tym przypadku rolę motoru innowacji: konieczność zachowania jego istotnego charakteru sprzyja innowacjom w obszarze B+R, co z kolei prowadzi do stałego udoskonalania i rozwoju produktu. Ten dynamiczny proces ma również korzystny wpływ na zatrudnienie. W coraz bardziej konkurencyjnym otoczeniu jesteśmy świadkami stałego wzrostu znaczenia znaków towarowych jako zasadniczego czynnika sukcesu rynkowego, lecz także stałego wzrostu ich wartości handlowej. Zjawisko to potwierdza rosnąca liczba zgłoszeń znaków towarowych na poziomie tak krajowym, jak i unijnym, a także znaczna liczba użytkowników znaków towarowych. Zmianom tym towarzyszą rosnące oczekiwania zainteresowanych stron, które chciałyby widzieć skuteczniejsze, charakteryzujące się wysoką jakością systemy rejestracji znaków towarowych, które byłyby spójniejsze, powszechnie dostępne i aktualne pod względem technologicznym.

W 2007 r., ustosunkowując się do kwestii perspektyw finansowych UHRW, Rada[1] podkreśliła, że ustanowienie UHRW było wielkim sukcesem i znacznie przyczyniło się do wzmocnienia konkurencyjności UE. Rada przypomniała, że system wspólnotowego znaku towarowego ma w założeniu współistnieć z krajowymi systemami znaków towarowych, które nadal są konieczne dla tych przedsiębiorstw, które nie dążą do objęcia ich znaków towarowych ochroną na poziomie UE. Rada podkreśliła również znaczenie komplementarnej działalności prowadzonej przez krajowe urzędy ds. znaków towarowych i wezwała UHRW do poszerzenia zakresu współpracy z tymi urzędami w interesie ogólnego funkcjonowania systemu wspólnotowego znaku towarowego. Rada zauważyła także, że od stworzenia wspólnotowego znaku towarowego upłynęła ponad dekada i w związku z tym podkreśliła konieczność dokonania ogólnej oceny funkcjonowania tego systemu. Rada zwróciła się do Komisji o rozpoczęcie prac nad stosownym opracowaniem, zwłaszcza w celu zintensyfikowania i poszerzenia współpracy między UHRW i krajowymi urzędami ds. znaków towarowych prowadzonej w oparciu o dotychczasowe instrumenty.

[1] Konkluzje Rady ds. Konkurencyjności z dnia 21 i 22 maja 2007 r., dokument Rady 9427/07.

W swoim programie Small Business Act[2] z 2008 r. Komisja zobowiązała się do zwiększenia dostępności dla MŚP systemu wspólnotowego znaku towarowego. Ponadto w komunikacie z 2008 r. „Europejska strategia w zakresie praw własności przemysłowej”[3] Komisja podkreśliła swoje zobowiązanie do zapewnienia wydajnej i skutecznej ochrony znaków towarowych oraz wysokiej jakości systemu znaków towarowych. Komisja stwierdziła, że nadszedł już czas na dokonanie ogólnej oceny, która mogłaby stanowić podstawę przyszłego przeglądu systemu znaków towarowych w Europie, a także podstawę dalszego ulepszenia współpracy między UHRW a urzędami krajowymi. W 2010 r. w komunikacie dotyczącym strategii „Europa 2020”, w ramach inicjatywy przewodniej „Unia innowacji”, Komisja zobowiązała się unowocześnić ramy w zakresie znaków towarowych w celu poprawy warunków ramowych sprzyjających innowacjom przedsiębiorstw[4]. W końcu, w swojej strategii w zakresie praw własności intelektualnej w Europie z 2011 r.[5] Komisja ogłosiła przegląd systemu znaków towarowych w Europie, który ma na celu modernizację tego systemu, zarówno na poziomie unijnym, jak i krajowym, poprzez uczynienie go skuteczniejszym, wydajniejszym i ogólnie bardziej spójnym.

1.2. Cel wniosku

Głównym wspólnym celem niniejszej inicjatywy oraz równoległego wniosku w sprawie zmiany rozporządzenia – traktowanych jako pakiet – jest pobudzenie innowacji i wzrostu gospodarczego poprzez zwiększenie dostępności dla przedsiębiorstw i skuteczności systemów rejestracji znaków towarowych w całej UE dzięki zmniejszeniu związanych z nimi kosztów i złożoności tych systemów, a także zwiększeniu szybkości obsługi, przewidywalności i bezpieczeństwa prawnego. Te zmiany stanowią uzupełnienie starań mających na celu zapewnienie współistnienia i komplementarności systemu unijnego i krajowych systemów rejestracji znaków towarowych.

Obecnej inicjatywie, mającej na celu przekształcenie dyrektywy, przyświecają w szczególności następujące cele:

- unowocześnienie i udoskonalenie istniejących przepisów dyrektywy poprzez zmianę przestarzałych przepisów, zwiększenie pewności prawa oraz uściślenie praw wynikających ze znaków towarowych pod względem ich zakresu i ograniczeń;

- osiągnięcie większego zbliżenia krajowych przepisów i procedur dotyczących znaków towarowych w celu zwiększenia ich spójności z systemem wspólnotowego znaku towarowego poprzez: a) wprowadzenie dalszych przepisów materialnych i b) wprowadzenie do dyrektywy głównych przepisów proceduralnych zgodnie z przepisami zawartymi w rozporządzeniu;

- usprawnianie współpracy między urzędami z państw członkowskich a UHRW w celu upowszechniania harmonizacji praktyk i opracowywania wspólnych narzędzi poprzez ustanowienie podstawy prawnej tej współpracy.

---

2 Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, COM(2008) 394 final z dnia 26 czerwca 2008 r.

3 COM(2008) 465 final z dnia 16 lipca 2008 r.

4 COM(2010) 546 final z dnia 6 października 2010 r.

5 COM(2011) 287 final z dnia 24 maja 2011 r., „Jednolity rynek w obszarze praw własności intelektualnej: Wspieranie kreatywności i innowacji celem zapewnienia wzrostu gospodarczego, atrakcyjnych miejsc pracy oraz wysokiej jakości produktów i usług w Europie”.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

2.1. Konsultacje społeczne

Niniejsza inicjatywa jest realizowana w oparciu o ocenę sposobu funkcjonowania systemu rejestracji znaków towarowych w całej Europie oraz zakrojonych na szeroką skalę konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, których ona dotyczy.

Głównym elementem oceny było badanie przeprowadzone na zlecenie Komisji przez Instytut Prawa Własności Intelektualnej i Prawa Konkurencji im. Maxa Plancka. Badanie przeprowadzono w okresie od listopada 2009 r. do lutego 2011 r.[6] Obok specjalistycznej analizy, w ramach badania przeprowadzono konsultacje z zainteresowanymi stronami. W ramach tych konsultacji zrealizowano badanie wśród użytkowników systemu wspólnotowego znaku towarowego, zgromadzono uwagi organizacji reprezentujących użytkowników znaków towarowych na poziomie krajowym, europejskim i międzynarodowym oraz zorganizowano w czerwcu 2010 r. spotkanie, na którym organizacje te miały możliwość przedstawienia swojego stanowiska. Instytut odbył także konsultacje z urzędami ds. własności intelektualnej ze wszystkich państw członkowskich oraz z UHRW.

W końcowym sprawozdaniu IMP stwierdzono, że podstawy europejskiego systemu znaków towarowych są solidne. W szczególności procedury stosowane przez UHRW zasadniczo zaspokajają potrzeby i oczekiwania przedsiębiorstw. Istnieje również zgoda co do tego, że współistnienie praw wynikających ze wspólnotowego znaku towarowego i krajowych znaków towarowych ma zasadnicze znaczenie i jest konieczne dla wydajnego funkcjonowania systemu znaków towarowych, który spełnia wymagania przedsiębiorstw różnej wielkości, wymagania rynków oraz zaspokaja potrzeby o charakterze geograficznym. W sprawozdaniu stwierdzono jednak również, że istnieje potrzeba unowocześnienia i udoskonalenia tego systemu. Podkreślono zwłaszcza potrzebę osiągnięcia większej spójności między systemem wspólnotowego znaku towarowego i krajowymi systemami znaków towarowych w drodze dalszej harmonizacji przepisów państw członkowskich dotyczących znaków towarowych tak objętych zakresem obecnej dyrektywy, jak i wykraczających poza jej zakres.

Ustosunkowując się do cząstkowych wyników badania, Rada przyjęła konkluzje w dniu 25 maja 2010 r.[7] Dostrzegając istniejące rozbieżności miedzy systemem wspólnotowego znaku towarowego a krajowymi systemami znaków towarowych, w swoich konkluzjach Rada wezwała Komisję do uwzględnienia w swoich wnioskach środków służących zwiększeniu spójności dyrektywy z rozporządzeniem, przyczyniając się w ten sposób do ograniczenia obszarów rozbieżności w ramach systemu znaków towarowych w całej Europie.

W nawiązaniu do badania IMP służby Komisji zorganizowały w dniu 26 maja 2011 r. spotkanie ze organizacjami użytkowników, aby umożliwić im przedstawienie swojego stanowiska. Spotkanie to potwierdziło, że wśród użytkowników systemu znaków towarowych w Europie panuje powszechna zgoda co do tego, że obecny poziom harmonizacji krajowych przepisów w zakresie znaków towarowych, a także harmonizacji systemów krajowych z systemem wspólnotowego znaku towarowego jest niewystarczający. Organizacje

---

[6] Zob. ostateczna wersja badania IMP, w tym załączniki pod adresem http://ec.europa.eu/internal_market/indprop/tm/index_en.htm.

[7] Konkluzje Rady ds. Konkurencyjności z dnia 25 maja 2010 r. w sprawie przyszłych zmian systemu znaków towarowych w UE.

reprezentujące użytkowników jednogłośnie stwierdziły, że konieczna jest dalsza harmonizacja krajowych przepisów w zakresie znaków towarowych, pod względem tak przepisów materialnych, jak i kwestii proceduralnych.

2.2. Ocena skutków

W ramach oceny skutków przeprowadzonej w kontekście przeglądu zarówno rozporządzenia, jak i dyrektywy stwierdzono istnienie dwóch głównych problemów: pierwszy dotyczy rozbieżnych przepisów dotychczasowych ram regulacyjnych, drugi natomiast – niskiego poziomu współpracy między urzędami ds. znaków towarowych w Unii. Podczas gdy pierwszy problem powinien zostać wyeliminowany w ramach przeglądu rozporządzenia, problem rozbieżnych przepisów należy rozwiązać w ramach przeglądu dyrektywy.

Konsultacje i oceny wykazały, że warunki regulujące prowadzenie działalności gospodarczej w obszarze znaków towarowych pozostają bardzo zróżnicowane pomimo częściowej harmonizacji przepisów krajowych, która została przeprowadzona we wczesnych lat 90-tych XX w. Poziom harmonizacji narzucony dyrektywą był dosyć niewielki; skupiono się raczej na ograniczonej liczbie przepisów materialnych, które w tamtym czasie uznano za najbardziej bezpośrednio wpływające na funkcjonowanie rynku wewnętrznego, natomiast dużą liczbę obszarów, zwłaszcza obszarów związanych z procedurami, pozostawiono bez harmonizacji. Ponadto rozporządzenie przyjęto kilka lat po przyjęciu dyrektywy, co oznaczało, że w momencie wejścia dyrektywy w życie nie istniał „wspólny punkt odniesienia", w stosunku do którego można by mierzyć skuteczność procedur krajowych. Niemniej jednak procedury stosowane przez UHRW funkcjonują od ponad 15 lat i zasadniczo uznaje się, że spełniają potrzeby i oczekiwania przedsiębiorstw.

W rezultacie istniejące unijne ramy prawne dotyczące znaków towarowych nadal cechuje duża rozbieżność zarówno w obrębie samych krajowych przepisów i procedur, jak i między tymi krajowymi przepisami i procedurami a przepisami i procedurami stosowanymi przez UHRW; dotychczas nie podjęto też jeszcze próby zastosowania najlepszych praktyk w odniesieniu do procedur.

Istniejące rozbieżności między krajowymi systemami a systemem wspólnotowego znaku towarowego należy uznać za znaczne. Wynikają one z tego, że dyrektywa nie obejmuje swoim zakresem kwestii proceduralnych, a szereg istotnych kwestii związanych z prawem materialnym nie został jeszcze zharmonizowany. Istniejąca niespójność przepisów i procedur z zakresu znaków towarowych, a także ograniczony – ze względu na niski poziom współpracy – stopień harmonizacji praktyk i narzędzi w urzędach ds. znaków towarowych ograniczają dostępność systemów ochrony znaków towarowych, powodują poważny brak pewności prawa oraz zagrażają komplementarnej relacji między systemem wspólnotowego znaku towarowego a krajowymi systemami znaków towarowych. Ponadto uniemożliwiają stworzenie równych warunków działania dla przedsiębiorstw, co w konsekwencji niekorzystnie przekłada się na konkurencyjność unijnych firm oraz konkurencyjność całej Unii.

Przeanalizowano następujące możliwe sposoby rozwiązania tego problemu:

- Wariant 1: brak dalszego zbliżenia przepisów i procedur dotyczących znaków towarowych;

- Wariant 2: częściowe zbliżenie przepisów krajowych oraz zwiększenie ich spójności z systemem wspólnotowego znaku towarowego. Rozwiązanie to polegałoby na ujednoliceniu głównych przepisów proceduralnych z odpowiednimi przepisami rozporządzenia, w tym przepisami, w przypadku których istniejące różnice stanowią źródło poważnych problemów z punktu widzenia użytkowników i takie ujednolicenie uznawane jest za niezbędne w celu stworzenia skoordynowanego, komplementarnego systemu ochrony znaków towarowych w Europie. Wariant ten objąłby również ujednolicenie dalszych aspektów prawa materialnego zgodnie z przepisami rozporządzenia;

- Wariant 3: pełne zbliżenie krajowych przepisów i procedur dotyczących znaków towarowych. Podejście to oparte byłoby na wariancie 2, uwzględniając wszystkie jego części składowe, lecz objęłoby także wszystkie pozostałe aspekty prawa materialnego i procedur dotyczących znaków towarowych;

- Wariant 4: jednolity zbiór przepisów dotyczących znaków towarowych zastąpiłby w całości przepisy państw członkowskich w zakresie znaków towarowych poprzez ustanowienie jednolitych przepisów w całej Unii.

W ramach oceny skutków stwierdzono, że proporcjonalnym rozwiązaniem, które najskuteczniej przyczyni się do osiągnięcia postawionych celów, jest wariant 2.

3. PODSTAWA PRAWNA I ZASADA POMOCNICZOŚCI

Artykuł 114 ust. 1 Traktatu uprawnia Parlament Europejski i Radę do przyjęcia środków dotyczących zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, które mają na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

Stwierdzone problemy związane z istnieniem znacznych rozbieżności ram regulacyjnych uniemożliwiają stworzenie równych warunków działania dla unijnych przedsiębiorstwa lub w znacznym stopniu zniekształcają te warunki, powodując dalsze negatywne konsekwencje dla konkurencyjności samych przedsiębiorstw, jak i całej Unii. Należy zatem wprowadzić środki pozwalające poprawić warunki funkcjonowania rynku wewnętrznego. Środki mające na celu rozszerzenie obecnego zakresu zbliżenia przepisów w oparciu o dyrektywę mogą zostać podjęte wyłącznie na szczeblu Unii. Ponadto jedynie działanie na szczeblu Unii jest w stanie zapewnić spójność wprowadzanych środków z systemem wspólnotowego znaku towarowego.

W tym kontekście należy pamiętać, że system wspólnotowego znaku towarowego jest osadzony w europejskim systemie znaków towarowych, który zbudowano w oparciu o zasadę współistnienia i komplementarności między krajowymi a ogólnounijnymi systemami ochrony znaków towarowych. W rozporządzeniu przewidziano kompleksowy system regulujący wszystkie kwestie związane z prawem materialnym i procesowym, natomiast zbliżenie przepisów przewidziane w dyrektywie w obecnym stanie ograniczone jest wyłącznie do wybranych przepisów prawa materialnego. Aby możliwe było zapewnienie skutecznego i trwałego współistnienia i komplementarności elementów składowych systemu, konieczne jest stworzenie ogólnego skoordynowanego systemu ochrony znaków towarowych w Unii cechującego się zasadniczo podobnymi przepisami materialnymi oraz przynajmniej spójnymi głównymi przepisami proceduralnymi.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek nie będzie miał wpływu na budżet Unii Europejskiej, dlatego też nie towarzyszy mu ocena skutków finansowych przewidziana w art. 31 rozporządzenia finansowego (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002).

5. SZCZEGÓŁOWE OMÓWIENIE WNIOSKU

Proponowane zmiany zostały przedstawione w kontekście celów, których osiągnięciu służyć ma przekształcenie dyrektywy, zgodnie z pkt 1.2 powyżej.

5.1. Unowocześnienie i udoskonalenie dotychczasowych przepisów

- definicja znaku towarowego (art. 3)

Obecnie aby oznaczenie mogło być chronione jako znak towarowy, musi istnieć możliwość przedstawienia go w formie graficznej. Ten wymóg „graficznej przedstawialności" jest anachronizmem. Stwarza dużą niepewność prawa w sytuacjach związanych z koniecznością przedstawiania pewnych nietradycyjnych znaków, na przykład dźwięków. W takich przypadkach przedstawienie w formie innej niż graficzna (np. za pośrednictwem pliku dźwiękowego) może być bardziej wskazane niż przedstawienie w formie graficznej, jeżeli pozwala precyzyjniej zidentyfikować dany znak, a tym samym pozwala osiągnąć cel, jakim jest większa pewność prawa. Proponowana nowa definicja nie ogranicza dopuszczalnych sposobów przedstawienia do formy graficznej lub wizualnej, zostawia natomiast swobodę rejestracji materiału, który może być przedstawiony za pośrednictwem środków technologicznych zapewniających odpowiednie gwarancje. Proponowane rozwiązanie nie zakłada nieograniczonego rozszerzenia katalogu dopuszczalnych sposobów przedstawienia oznaczenia, lecz zapewnia większą elastyczność w tym względzie, zapewniając jednocześnie większą pewność prawa.

- prawa wynikające ze znaku towarowego (art. 10 i 11)

1. Prawa przyznane bez uszczerbku dla wcześniejszych praw

Ani dyrektywa, ani rozporządzenie nie zawierają wyraźnego przepisu stanowiącego, że właściciel znaku towarowego nie może powoływać się na swoje prawa, aby sprzeciwić się korzystaniu z identycznego lub podobnego oznaczenia, które jest już przedmiotem wcześniejszego prawa. Zgodnie z art. 16 ust. 1 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (porozumienie TRIPS)[8] w niniejszym wniosku doprecyzowano, że roszczenia z tytułu naruszenia pozostają bez uszczerbku dla wcześniejszych praw.

2. Przypadki podwójnej tożsamości

Uznanie dodatkowych funkcji znaku towarowego na podstawie art. 5 ust. 1 lit. a) dyrektywy spowodowało brak pewności prawa. Mało przejrzysty stał się zwłaszcza związek między

[8] Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 213.

przypadkami podwójnej tożsamości a rozszerzonym zakresem ochrony udzielanej na podstawie art. 5 ust. 2 znakom towarowym cieszącym się renomą[9]. Mając na względzie pewność prawa i spójność, doprecyzowano, że w przypadkach zarówno podwójnej tożsamości na podstawie art. 5 ust. 1 lit. a), jak i podobieństwa na podstawie art. 5 ust. 1 lit. b) liczy się jedynie pierwotna funkcja.

3. Wykorzystanie jako nazwa handlowa lub firma

Zgodnie w wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości[10] art. 5 ust. 1 dyrektywy stosuje się w przypadku, gdy w oczach odbiorców firma przedsiębiorstwa wykorzystywana jest (również) w odniesieniu do towarów lub usług oferowanych przez to przedsiębiorstwo. Dlatego też wykorzystanie chronionego znaku towarowego jako nazwy handlowej należy uznać za czynność o znamionach naruszenia, jeżeli spełnione zostało kryterium używania w odniesieniu do towarów lub usług.

4. Wykorzystanie w reklamie porównawczej

Dyrektywa 2006/114/WE z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej[11] reguluje warunki dopuszczalności reklamy, która wyraźnie lub przez domniemanie identyfikuje konkurenta albo towary lub usługi oferowane przez konkurenta. Związek między dyrektywą 2006/114/WE a przepisami w zakresie znaków towarowych jest źródłem wątpliwości. Należy zatem uściślić, że właściciel znaku towarowego może uniemożliwić wykorzystanie swojego znaku towarowego w reklamie porównawczej, jeżeli ta reklama porównawcza nie spełnia wymogów art. 4 dyrektywy 2006/114/WE.

5. Przesyłki od dostawców komercyjnych

Należy sprecyzować, że przywóz towarów do Unii jest zakazany również wtedy, gdy w celach handlowych działa wyłącznie nadawca towarów. Regulacja ta ma na celu zapewnić właścicielowi znaku towarowego prawo do uniemożliwiania przedsiębiorstwom (mieszczącym się w UE lub poza jej granicami) przywozu towarów znajdujących się poza UE, które zostały sprzedane, zaoferowane, zareklamowane lub przesłane konsumentom prywatnym, oraz zniechęcić do zamawiania i sprzedaży towarów podrobionych zwłaszcza za pośrednictwem internetu.

6. Towary wprowadzane na obszar celny

Zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości w sprawie *Philips/Nokia*[12] wprowadzenie na obszar celny UE towarów nieunijnych, ich obecność lub przemieszczanie na tym obszarze w ramach procedury zawieszającej nie stanowi – na podstawie istniejącego prawodawstwa – naruszenia praw własności intelektualnych przysługujących na mocy przepisów prawa materialnego Unii lub jej państw członkowskich. Towary te można uznać za podrobione wyłącznie wówczas, gdy istnieje dowód na to, że są one przedmiotem czynności handlowej skierowanej do unijnych konsumentów, takiej jak sprzedaż, oferta sprzedaży lub reklama. Wyrok w sprawie *Philips/Nokia* wywołał falę silnej krytyki ze strony zainteresowanych stron,

---

9 Opinia rzecznika generalnego Jääskinena w sprawie C-323/09, *Interflora*, pkt 9. .
10 Wyrok z dnia 11 września 2007 r., sprawa C-17/06, *Céline*, Zb.Orz. I-07041.
11 Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 21.
12 Wyrok z dnia 1 grudnia 2011 r., sprawy C-446/09 *Philips* i C-495/09 *Nokia*.

gdyż w konsekwencji nakłada on na posiadaczy praw niewspółmiernie wysoki ciężar dowodu oraz utrudnia walkę z podrabianiem towarów. Oczywiste jest, że istnieje pilna potrzeba wprowadzenia europejskich ram prawnych umożliwiających skuteczniejszą walkę z podrabianiem towarów – procederem, który nabiera coraz większego tempa. Proponuje się zatem wyeliminowanie istniejącej luki poprzez przyznanie posiadaczom praw prawa do uniemożliwiania osobom trzecim przywożenia na obszar celny Unii towarów z państw trzecich, które opatrzone są – bez zgody – znakiem towarowym zasadniczo identycznym ze znakiem towarowym zarejestrowanym w odniesieniu do tych towarów, niezależnie od tego, czy dopuszczane są one do swobodnego obrotu.

7. Czynności przygotowawcze

Ani dyrektywa, ani rozporządzenie nie zawierają żadnych przepisów umożliwiających wszczęcia postępowania wymierzonego przeciwko dystrybucji i sprzedaży etykiet i opakowań oraz podobnych artykułów, które mogą być następnie użyte w połączeniu z nielegalnymi produktami. Przepisy krajowe w niektórych państwach zawierają wyraźne regulacje obejmujące działalność tego rodzaju. Wprowadzenie w dyrektywie i rozporządzeniu przepisu regulującego tę kwestię jest zatem właściwym krokiem przyczyniającym się w praktyczny, istotny i skuteczny sposób do zwalczania procederu podrabiania towarów.

- ograniczenie skutków znaku towarowego (art. 14)

Ograniczenie przewidziane w art. 14 ust. 1 lit. a) dyrektywy zostało w niniejszym wniosku zawężone do przypadku wykorzystania nazwisk wyłącznie zgodnie z treścią wspólnego oświadczenia Rady i Komisji[13]. W celu zachowania spójności zakres ograniczenia przewidzianego w art. 14 ust. 1 lit. b) rozszerzono, aby objąć nim również wykorzystanie niewyróżniających oznaczeń lub wskazań. Należy również przewidzieć w art. 14 ust. 1 lit. c) wyraźne ograniczenie obejmujące użycie polegające na szeroko rozumianym nawiązaniu do produktu lub usługi. W oddzielnym ustępie sprecyzowano ponadto kryteria określające przypadki, w których użycie znaku towarowego nie może zostać uznane za zgodne z uczciwą praktyką biznesową.

5.2. Osiągnięcie większego zbliżenia przepisów materialnych

- ochrona oznaczeń geograficznych i określeń tradycyjnych (art. 4 i 5)

Inaczej niż ma to miejsce w rozporządzeniu, podstawy odmowy rejestracji zawarte w dyrektywie nie obejmują kolizji z chronionymi oznaczeniami geograficznymi i określeniami tradycyjnymi dla win i gwarantowanych tradycyjnych specjalności. W rezultacie nie ma gwarancji, że poziom ochrony, jaki tym prawom zapewniają inne instrumenty unijnego prawa[14], jest faktycznie stosowany w jednolity i skrupulatny sposób przy rozpatrywaniu zgłoszeń znaków towarowych w całej Unii, zwłaszcza przy stosowaniu bezwzględnych podstaw odmowy. Dlatego też proponuje się wprowadzenie w dyrektywie analogicznych przepisów dotyczących oznaczeń geograficznych, określeń tradycyjnych dla wina i gwarantowanych tradycyjnych specjalności.

---

[13] Wspólne oświadczenie Rady i Komisji Wspólnot Europejskich zamieszczone w protokole posiedzenia Rady, poświęcone pierwszej dyrektywie rady mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, przyjętej w dniu 21 grudnia 1998 r.

[14] Zwłaszcza rozporządzenie (WE) nr 510/2006 (produkty rolne), Dz.U. L 93 z 31.3.2008, s. 12; rozporządzenie (WE) nr 479/2008 (wina), Dz.U L 148 z 6.6.2008, s. 1 i rozporządzenie (WE) nr 110/2008 (wódki), Dz.U L 39 z 13.2.2008, s. 16.

- ochrona znaków towarowych cieszących się renomą (art. 5 i 10)

W art. 5 i 10 rozszerzony zakres ochrony przekształcono w obowiązkowe przepisy w celu zapewnienia – we wszystkich państwach członkowskich – krajowym znakom towarowym cieszącym się renomą tego samego poziomu ochrony, jaki przysługuje wspólnotowym znakom towarowym.

- znaki towarowe jako przedmiot własności (art. 22, 23, 24, 25, 26 i 27)

Oprócz pewnych podstawowych przepisów dotyczących udzielania licencji oraz inaczej niż ma to miejsce w rozporządzeniu, dyrektywa nie zawiera przepisów regulujących inne aspekty znaków towarowych jako przedmiotu własności, takich jaki przeniesienie lub prawa rzeczowe. W rezultacie istotne aspekty używania znaków towarowych do celów handlowych są niedostatecznie lub różnorako uregulowane w całej Unii. Zaproponowano zatem, aby przepisy dyrektywy uzupełniał zbiór przepisów regulujących znaki towarowe jako przedmiot własności o analogicznej treści jak przepisy zawarte w rozporządzeniu.

- znaki wspólne (art. 28, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36 i 37)

W celu ujednolicenia przepisów dyrektywy z przepisami rozporządzenia zmiany wymienionych artykułów dyrektywy zakładają wprowadzenie zbioru szczegółowych przepisów dotyczących rejestracji i ochrony znaków wspólnych. Znaki te objęte są ochroną w szeregu państw członkowskich i wykazały się szczególną skutecznością w chronieniu wartości ekonomicznej, którą reprezentują te instrumenty handlowe. Chociaż na poziomie UE oraz w większości państw członkowskich znaki wspólne wymagają istnienia organizacji–posiadacza (zazwyczaj stowarzyszenia), której członkowie używają dany znak, to w innych państwach członkowskich jest to uregulowane inaczej, co utrudnia wyraźne odróżnienie tego rodzaju znaku handlowego od znaków certyfikujących.

5.3. Osiągnięcie ujednolicenia podstawowych przepisów proceduralnych

- oznaczenie tożsamości i klasyfikacja towarów i usług (art. 40)

Zgodnie z wnioskiem dotyczącym rozporządzenia w przedmiotowym artykule określono wspólne przepisy w zakresie oznaczania tożsamości i klasyfikacji towarów i usług. Podstawą tych przepisów są zasady ustanowione przez Trybunał Sprawiedliwości[15], zgodnie z którymi towary i usługi, o których ochronę wnioskuje się, powinny być wskazane przez zgłaszającego w sposób wystarczająco jasny i precyzyjny, aby umożliwić właściwym organom i przedsiębiorstwom ustalenie zakresu ochrony przyznanej przez znak towarowy. W celu wskazania towarów lub usług używać można ogólnych określeń nagłówków klasyfikacyjnych klasyfikacji nicejskiej, pod warunkiem że te wskazanie jest wystarczająco jasne i precyzyjne. W art. 40 doprecyzowano, że stosowanie ogólnych terminów należy interpretować w sposób obejmujący wyłącznie wszystkie towary lub usługi wyraźnie objęte dosłownym znaczeniem danego terminu.

- badanie z urzędu (art. 41)

Zgodnie z rozwiązaniem przyjętym w rozporządzeniu w artykule tym przewidziano, że badanie z urzędu dotyczące tego, czy zgłoszenie znaku towarowego spełnia wymogi

[15] Wyrok z dnia 19 czerwca 2012 r., sprawa C-307/10, „IP Translator”.

rejestracji, należy ograniczyć do braku podstaw do odmowy rejestracji w odniesieniu do samego znaku. Wszczynane z urzędu badanie względnych podstaw tworzy szereg zbytecznych barier utrudniających rejestrację znaków towarowych. Przedsiębiorstwa muszą ponosić niepotrzebne koszty, doświadczają opóźnień i często padają ofiarą wymuszenia. Wcześniejsze prawo stanowiące podstawę sprzeciwu może nie być używane przez właściciela tego prawa, co oznacza, że zainteresowane urzędy zgłaszają sprzeciw w oparciu o prawo, na które jego właściciel nie może się w ważny sposób powołać w celu uniemożliwienia rejestracji lub użytkowania późniejszego znaku. Dlatego też system badania z urzędu prowadzi do sztucznych sporów i zaburza konkurencję, tworząc nieuzasadnione bariery wejścia na rynek.

Podejście zakładające badanie z urzędu jest ponadto źródłem niepewności prawa, ponieważ urzędy stosujące mechanizm badania z urzędu zgłaszają sprzeciwy – w zakresie wcześniejszych praw, których to dotyczy – wyłącznie w oparciu o wcześniejsze zarejestrowane prawa, które zgłoszono w odniesieniu do identycznych lub podobnych towarów i usług. Nie są więc w stanie zagwarantować, że zgłoszenie, które pomyślnie przeszło kontrolę z urzędu, nie zostanie następnie zakwestionowane w oparciu o znak, który zyskał renomę na rynku, lub w oparciu o wcześniejszy dobrze znany znak, który nie został zarejestrowany. Prowadzi to zatem do niedopuszczalnego dublowania procedur, które są zarówno czasochłonne, jak i niewydajne.

- opłaty (art. 44)

W celu ograniczenia potencjalnego wprowadzanie niepotrzebnych informacji do rejestrów artykuł ten ma na celu ujednolicenie struktury opłat pobieranych przez urzędy poprzez uzależnienie rejestracji i przedłużenia znaku towarowego od zapłaty dodatkowej opłaty (za klasę) za każdą dodatkową klasę towarów i usług, za wyjątkiem pierwszej klasy, za którą opłata powinna być wliczona w początkową opłatę (za zgłoszenie/rejestracyjną).

- procedura sprzeciwu (art. 45)

W tym artykule zobowiązano państwa członkowskie do wprowadzenia wydajnej i szybkiej procedury administracyjnej pozwalającej na zgłoszenie w urzędach na ich terytorium sprzeciwu wobec rejestracji zgłoszenia znaku towarowego, powołując się na wcześniejsze prawa. Administracyjna procedura sprzeciwu jest już dostępna na podstawie rozporządzenia oraz niemal we wszystkich państwach członkowskich.

- nieużywanie znaku towarowego jako zarzut w postępowaniu w sprawie sprzeciwu (art. 46)

Zgodnie z treścią rozporządzenia w niniejszym artykule umożliwiono osobie wnioskującej o rejestrację znaku towarowego podniesienie zarzutu nieużywania znaku towarowego w odpowiedzi na sprzeciw zgłoszony przez właściciela wcześniejszego znaku towarowego, w sytuacji gdy w dniu dokonania zgłoszenia lub w dacie pierwszeństwa późniejszego znaku towarowego wcześniejszy znak towarowy był już zarejestrowany przez co najmniej pięć lat.

- procedura stwierdzenia wygaśnięcia lub nieważności (art. 47)

W artykule tym zobowiązano państwa członkowskie do wprowadzenia procedury administracyjnej pozwalającej zakwestionować w urzędach na ich terytorium ważność rejestracji znaku towarowego. W niektórych państwach członkowskich zgłaszający znaki towarowe i właściciele znaków towarowych nie mogą zakwestionować ważności wcześniejszych praw stanowiących podstawę sprzeciwu wobec ich znaku towarowego w

ramach jednego postępowania, lecz muszą zaskarżyć ważność wcześniejszego znaku towarowego w postępowaniu sądowym. Powoduje to opóźnienia w postępowaniu i zwykle wymaga wynajęcia wykwalifikowanego prawnika, który poprowadzi sprawę. Systemy te są przewlekłe, uciążliwe i drogie. Dla kontrastu, administracyjne procedury w zakresie unieważniania stosowane przez UHRW oraz urzędy krajowe są znacznie prostsze, ponieważ ważność wcześniejszych praw można zakwestionować w tym samym postępowaniu i bez konieczności korzystania z zastępstwa procesowego. W praktyce oznacza to, że zgłaszający wspólnotowy znak towarowy mogą skutecznie bronić się przed sprzeciwem oraz uzyskać rejestrację znaku towarowego wiele lat wcześniej oraz przy znacznie niższych kosztach niż zgłaszający znak krajowy.

- nieużywanie znaku towarowego jako zarzut w postępowaniu o stwierdzenie nieważności (art. 48)

Zgodnie z treścią rozporządzenia artykuł ten umożliwia osobie, na której rzecz zarejestrowano znak towarowy, podniesienie zarzutu nieużywania znaku towarowego w postępowaniu o stwierdzenie nieważności w oparciu o wcześniejszy znak towarowy, jeżeli w dniu złożenia wniosku o stwierdzenie nieważności wcześniejszy znak towarowy był już zarejestrowany przez co najmniej pięć lat.

5.4. Ułatwianie współpracy między urzędami (art. 52)

Jako uzupełnienie ram prawnych w zakresie współpracy zaproponowanych w kontekście zmiany rozporządzenia, art. 52 stanowi podstawę prawną działań służących ułatwianiu współpracy między UHRW i urzędami ds. własności intelektualnej państw członkowskich w celu upowszechniania zbliżania praktyk i opracowywania wspólnych narzędzi.

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

2013/0089 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych

(wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ~~ustanawiający Wspólnotę Europejską~~ ⌦ o funkcjonowaniu Unii Europejskiej ⌫, w szczególności jego art. ~~95~~ ⌦ 114 ⌫,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[1],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

↓ 2008/95/WE motyw 1 (dostosowany)
⇨ nowy

(1) ~~Treść~~ W dyrektywie~~y~~ ~~Rady 89/104/EWG Rady z dnia 21 grudnia 1988 r.~~ Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych[2] ⇨ należy wprowadzić szereg zmian ⇦ ~~została zmieniona[3].~~ Dla ~~zapewnienia jasności i zrozumiałości powinna zostać sporządzona jej~~ ~~wersja~~

[1] Dz.U. C […] z […], s. […].

[2] Dz.U. L ~~40~~ 299 z ~~11.2.1989~~ 8.11.2008, s. ~~1~~ 25.

[3] ~~Zob. załącznik I, część A.~~

~~ujednolicona~~ ⌦ zachowania przejrzystości dyrektywę tę należy ⌫ ⇨ przekształcić ⇦.

↓ 2008/95/WE motyw 2 (dostosowany)

(2) ⌦ Dyrektywą 2008/95/WE zharmonizowano główne ⌫ p~~P~~rzepisy ⌦ prawa materialnego ⌫ w zakresie znaków towarowych ~~stosowane w państwach członkowskich przed wejściem w życie dyrektywy 89/104/EWG zawierały różnice, które mogły przeszkadzać w~~ ⌦ , które w momencie przyjęcia uznano za wywierające najbardziej bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego, utrudniając ⌫ swobodny~~m~~ przepływ~~ie~~ towarów i swobod~~czie~~ świadczenia usług ⌦ w Unii ⌫ ~~oraz mogły zakłócać konkurencję w ramach wspólnego rynku~~. ~~Z tego względu niezbędne było zbliżenie tych przepisów w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego.~~

↓ 2008/95/WE motyw 3 (dostosowany)

~~Ważne jest, aby nie pominąć rozwiązań i korzyści, jakie system znaku towarowego Wspólnoty może przynieść przedsiębiorstwom pragnącym uzyskiwać uprawnienia do znaków towarowych.~~

↓ 2008/95/WE motyw 4

~~Nie wydaje się konieczne podejmowanie procesu zbliżenia przepisów państw członkowskich dotyczących znaków towarowych w pełnym zakresie. Wystarczające będzie ograniczenie tego procesu do tych przepisów prawa krajowego, które w sposób najbardziej bezpośredni oddziałują na funkcjonowanie rynku wewnętrznego.~~

⇩ nowy

(3) Ochrona znaków towarowych w państwach członkowskich współistnieje z ochroną dostępną na poziomie Unii za pośrednictwem europejskich znaków towarowych stanowiących ważne w całej Unii prawa własności intelektualnej o jednolitym charakterze, jak określono w rozporządzeniu Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego[4]. Współistnienie systemów znaków towarowych na poziomie krajowym i unijnym stanowi podstawę unijnego podejścia do ochrony własności intelektualnej.

---

[4] Dz.U. L 78 z 24.3.2009, s. 1.

(4) Zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. „Europejska strategia w zakresie praw własności przemysłowej”[5] Komisja przeprowadziła kompleksową ocenę ogólnego funkcjonowania systemu znaków towarowych w całej Europie, obejmującą szczebel unijny i szczeble krajowe oraz ich wzajemne powiązania.

(5) W swoich konkluzjach z dnia 25 maja 2010 r. w sprawie przyszłych zmian systemu znaków towarowych w Unii Europejskiej[6] Rada wezwała Komisję do przedstawienia wniosków dotyczących zmiany rozporządzenia (WE) nr 207/2009 i dyrektywy 2008/95/WE. W ramach zmiany wspomnianej dyrektywy należy uwzględnić środki służące zwiększeniu spójności przepisów tej dyrektywy z przepisami rozporządzenia (WE) nr 207/2009, a tym samym ograniczeniu obszarów rozbieżności w ramach systemu znaków towarowych w całej Europie.

(6) W swoim komunikacie „Jednolity rynek w obszarze praw własności intelektualnej” z dnia 24 maja 2011 r.[7] Komisja stwierdziła, że w celu zaspokojenia zapotrzebowania zainteresowanych stron na szybsze, uproszczone i lepsze jakościowo systemy rejestracji znaków towarowych, które byłyby bardziej spójne, przystępniejsze dla użytkowników i dostępne publicznie oraz działałyby z wykorzystaniem najnowocześniejszych aktualnie technologii, istnieje konieczność unowocześnienia systemu znaków towarowych w całej Unii oraz dostosowania go do wymagań epoki internetu.

(7) Konsultacje i ocena przeprowadzone na potrzeby niniejszej dyrektywy wykazały, że pomimo uprzedniej częściowej harmonizacji krajowych przepisów, warunki prowadzenia działalności gospodarczej w Europie są nadal bardzo zróżnicowane, ograniczając dostęp do powszechnej ochrony znaków towarowych, a przez to wywierając szkodliwy wpływ na konkurencyjność i wzrost gospodarczy.

(8) Aby zapewnić realizację celu, jakim jest wspieranie i tworzenie prawidłowo funkcjonującego jednolitego rynku, oraz by ułatwić uzyskiwanie znaków towarowych i ich ochronę w Unii, konieczne jest przyjęcie rozwiązań wykraczających poza ograniczony stopień zbliżenia przepisów osiągnięty dzięki dyrektywie 2008/95/WE, a także rozszerzenie zakresu środków służących zbliżeniu przepisów na wszystkie aspekty przepisów prawa materialnego dotyczących znaków towarowych regulujących znaki towarowe chronione w oparciu o rejestrację, objęte rozporządzeniem (WE) nr 207/2009.

(9) W celu ułatwienia rejestracji znaków towarowych w całej Unii i administrowania tym procesem konieczne jest zbliżenie nie tylko przepisów prawa materialnego, lecz także przepisów proceduralnych. Dlatego też należy ujednolicić podstawowe przepisy proceduralne w państwach członkowskich oraz w systemie europejskiego znaku towarowego, w tym przepisy, których rozbieżność stanowi źródło poważnych problemów w kontekście funkcjonowania rynku wewnętrznego. Jeśli chodzi o procedury przewidziane w prawie krajowym, wystarczającym rozwiązaniem jest ustanowienie ogólnych zasad i pozostawienie państwom członkowskim swobody w ustanowieniu bardziej szczegółowych przepisów.

---

[5] COM(2008) 465.
[6] Dz.U. C 140 z 29.5.2010, s. 22.
[7] COM(2011) 287.

(10) Kwestią zasadniczą jest zapewnienie znakom towarowym tej samej ochrony w systemach prawnych wszystkich państw członkowskich oraz zadbanie o to, by ochrona przysługująca znakom towarowym na poziomie krajowym była taka sama jak ochrona udzielana europejskim znakom towarowym. Zważywszy na szeroką ochronę udzielaną europejskim znakom towarowym, które cieszą się renomą w Unii, szerokiej ochrony należy również udzielić na poziomie krajowym wszystkim zarejestrowanym znakom towarowym, które cieszą się renomą w danym państwie członkowskim.

↓ 2008/95/WE motyw 5 (dostosowany)

(11) Niniejsza dyrektywa nie powinna pozbawiać państw członkowskich prawa do dalszego udzielania ochrony znakom towarowym nabytym poprzez ich używanie, ale powinna brać je pod uwagę jedynie w odniesieniu do ⌦ ich ⌫ związków ~~między nimi a~~ ⌦ ze ⌫ znakami towarowymi nabytymi przez rejestrację.

↓ 2008/95/WE motyw 6

~~Państwa członkowskie powinny posiadać także swobodę ustalania przepisów proceduralnych dotyczących rejestracji, wygaśnięcia i nieważności znaków towarowych nabytych przez rejestrację. Mogą one, na przykład, określać formę rejestracji znaku towarowego oraz procedury w sprawie unieważnienia, decydować o tym, czy prawa wcześniejsze powinny być powoływane w procedurze rejestracji albo w procedurze w sprawie unieważnienia bądź w obu procedurach, oraz, jeżeli dopuszczają one powoływanie praw wcześniejszych w procedurze rejestracji, mogą stosować procedurę wnoszenia sprzeciwu lub procedurę badania z urzędu, bądź oba rodzaje procedur. Państwa członkowskie powinny zachować swobodę ustalenia skutków wygaśnięcia lub nieważności znaków towarowych.~~

↓ 2008/95/WE motyw 8 (dostosowany)
⇨ nowy

(12) Osiągnięcie celów zamierzonych przez zbliżanie ustawodawstw wymaga, aby warunki dla uzyskania i utrzymania w mocy zarejestrowanego znaku towarowego były zasadniczo jednakowe we wszystkich państwach członkowskich.

(13) W tym celu niezbędne jest sporządzenie wykazu przykładowych oznaczeń, które mogą stanowić znak towarowy, pod warunkiem że oznaczenia takie umożliwiają odróżnianie towarów lub usług jednego przedsiębiorstwa od towarów lub usług innych przedsiębiorstw. ⇨W celu realizacji celów systemu rejestracji znaków towarowych, a mianowicie zapewnienia pewności prawa oraz skutecznej administracji, konieczne jest również wprowadzenie wymogu stanowiącego, że musi istnieć możliwość przedstawienia oznaczenia w sposób umożliwiający precyzyjne określenie przedmiotu ochrony. Należy zatem dopuścić możliwość przedstawiania oznaczenia w dowolnej stosownej formie, a więc niekoniecznie w formie graficznej, o ile dany sposób przedstawienia zapewnia zadowalające gwarancje w tym względzie. ⇦

(14) ⌦ Ponadto ⌫ pPodstawy do odmowy lub stwierdzenia nieważności dotyczące rejestracji samego znaku towarowego, ~~na przykład~~ ⌦ w tym ⌫ brak charakteru odróżniającego, lub dotyczące kolizji pomiędzy znakiem towarowym i prawami wcześniejszymi, powinny być wymienione w sposób wyczerpujący, nawet jeżeli niektóre z tych podstaw wymienione są jako alternatywa dla państw członkowskich, które dzięki temu mogą utrzymać lub wprowadzić te podstawy do swoich przepisów prawnych. ~~Państwa członkowskie powinny mieć możliwość utrzymania w swoich ustawodawstwach lub wprowadzenia do nich podstawy do odmowy lub stwierdzenia nieważności rejestracji, powiązanych z warunkami uzyskania lub utrzymania w mocy znaku towarowego, które nie są objęte przepisami o zbliżaniu ustawodawstw, a dotyczą, na przykład, możliwości przyznania znaku towarowego, odnowienia znaku towarowego, zasad odnoszących się do opłat lub niezachowania wymogów proceduralnych.~~

↓ 2008/95/WE motyw 9

~~W celu ograniczenia ogólnej liczby zarejestrowanych i chronionych we Wspólnocie znaków towarowych i, w następstwie tego, liczby kolizji powstających między nimi, istotne jest stosowanie wymogu, że zarejestrowane znaki towarowe muszą być rzeczywiście używane lub, jeżeli nie są używane, powinny podlegać wygaśnięciu. Niezbędne jest zapewnienie, by znak towarowy nie mógł być unieważniony na podstawie istnienia wcześniejszego nieużywanego znaku towarowego, przy czym państwa członkowskie powinny dysponować swobodą stosowania tej samej zasady w odniesieniu do rejestracji znaku towarowego lub przyjęcia postanowienia, że znak towarowy nie może być skutecznie powołany w postępowaniu w sprawie naruszenia, jeżeli w wyniku rozpatrzenia skargi stwierdzono, że znak towarowy podlega wygaśnięciu. We wszystkich tych przypadkach państwo członkowskie podejmuje decyzję w sprawie przyjęcia odpowiednich przepisów proceduralnych.~~

↓ 2008/95/WE motyw 10

~~Dla ułatwienia swobodnego przepływu towarów i usług podstawowe znaczenie ma zapewnienie, by zarejestrowane znaki towarowe korzystały z takiej samej ochrony na podstawie systemów prawnych wszystkich państw członkowskich. Nie powinno to jednakże uniemożliwiać państwom członkowskim udzielania, z ich wyboru, szerokiej ochrony tym znakom towarowym, które cieszą się renomą.~~

⇩ nowy

(15) W celu zapewnienia jednolitego i skrupulatnego stosowania zakresu ochrony udzielanej oznaczeniom geograficznym na podstawie innych instrumentów unijnego prawa przy ocenie bezwzględnych i względnych podstaw odmowy rejestracji w całej Unii w niniejszej dyrektywie należy uwzględnić te same przepisy dotyczące oznaczeń geograficznych, jak przepisy zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 207/2009.

↓ 2008/95/WE motyw 11

(16) Ochrona udzielana zarejestrowanemu znakowi towarowemu, która w szczególności ma mu zapewnić funkcję wskazania pochodzenia, powinna być całkowita w przypadku identyczności między znakiem i oznaczeniem oraz towarami lub usługami. Ochrona powinna mieć zastosowanie również do przypadków podobieństwa między znakiem a oznaczeniem oraz towarami lub usługami. Pojęcie podobieństwa należy interpretować w odniesieniu do prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, którego ocena zależy od wielu czynników, w szczególności rozpoznawalności znaku towarowego na rynku, mogącego powodować skojarzenia ze znakiem używanym lub zarejestrowanym, stopnia podobieństwa między znakiem towarowym i oznaczeniem, między określonymi towarami lub usługami, powinno stanowić szczególny warunek dla takiej ochrony. Sposoby ustalania prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, w szczególności ciężar dowodu, powinny być określone w krajowych przepisach proceduralnych, których niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać.

⇩ nowy

(17) W celu zapewnienia pewności prawa oraz pełnej zgodności z zasadą pierwszeństwa, zgodnie z którą wcześniejszy zarejestrowany znak towarowy ma pierwszeństwo przed późniejszym zarejestrowanym znakiem towarowym, należy przewidzieć, że egzekwowanie praw przyznanych przez znak towarowy powinno przebiegać bez uszczerbku dla praw właścicieli, nabytych przed datą zgłoszenia lub datą pierwszeństwa znaku towarowego. Jest to zgodne z art. 16 ust. 1 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej z dnia 15 kwietnia 1994 r. (zwanego dalej „porozumieniem TRIPS")[8].

(18) Należy przewidzieć, że stwierdzenia naruszenia praw ze znaku towarowego można dokonać tylko wówczas, gdy ustalono, że znak lub oznaczenie naruszające te prawa używane są w obrocie handlowym do celów odróżnienia towarów lub usług pod względem ich pochodzenia handlowego. Przypadki używania w innych celach powinny być regulowane przepisami prawa krajowego.

(19) W celu zapewnienia pewności i jasności prawa należy doprecyzować, że nie tylko w przypadku podobieństwa, ale także w przypadku identycznego oznaczenia używanego w odniesieniu do identycznych towarów i usług ochrony należy udzielić znakowi towarowemu tylko wówczas, gdy – oraz w zakresie, w jakim – zagrożona jest główna funkcja znaku towarowego, a mianowicie gwarantowanie pochodzenia handlowego towarów lub usług.

(20) Za naruszenie praw ze znaku towarowego należy również uznać używanie znaku jako nazwy handlowej lub podobnego oznaczenia, jeśli użycia tego dokonano w celu odróżnienia towarów lub usług pod względem ich pochodzenia handlowego.

[8] Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 213.

(21) Aby zapewnić pewność prawa oraz pełną zgodność ze szczegółowymi przepisami unijnego prawa, należy przewidzieć, że właściciel znaku towarowego powinien mieć możliwość zakazywania osobie trzeciej używania znaku w reklamie porównawczej, w przypadku gdy taka reklama porównawcza jest sprzeczna z dyrektywą 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej[9].

(22) W celu wzmocnienia ochrony znaku towarowego oraz skuteczniejszego zwalczania procederu podrabiania towarów właścicielowi znaku towarowego należy przyznać prawo do uniemożliwiania osobom trzecim wprowadzania towarów na obszar celny państwa członkowskiego bez dopuszczenia ich do swobodnego obrotu na terytorium tego państwa, w przypadku gdy towary te pochodzą z państwa trzeciego i opatrzone są – bez upoważnienia – znakiem towarowym, który jest zasadniczo identyczny ze znakiem towarowym zarejestrowanym w odniesieniu do tych towarów.

(23) W celu skuteczniejszego zapobiegania wprowadzaniu towarów naruszających prawo, zwłaszcza w kontekście sprzedaży przez internet, właściciel powinien mieć prawo zakazywania przywozu tych towarów do Unii, gdy cel handlowy przyświeca wyłącznie nadawcy towarów.

(24) Aby umożliwić właścicielom zarejestrowanych znaków towarowych skuteczniejsze zwalczanie procederu podrabiania towarów, powinni być oni uprawnieni do zakazywania umieszczania na towarach znaków towarowych naruszających ich prawa, a także zakazywania niektórych czynności przygotowawczych podejmowanych przed umieszczeniem tych znaków.

(25) Wyłączne prawa przyznane przez znak towarowy nie powinny upoważniać właściciela do zakazywania używania oznaczeń lub określeń, które są używane w sposób rzetelny i zgodny z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu. Aby stworzyć równe warunki dotyczące nazw handlowych i znaków towarowych w sytuacji, gdy nazwom handlowym regularnie udziela się nieograniczonej ochrony wobec późniejszych znaków towarowych, należy uznać, że użycie tego rodzaju obejmuje użycie własnego nazwiska. Powinno ono także obejmować użycie opisowych lub nieodróżniających oznaczeń lub określeń ogólnych. Ponadto właściciel nie powinien być uprawniony do uniemożliwiania ogólnego używania znaku w rzetelny i uczciwy sposób w celu wskazania lub odwołania się do danych towarów i usług jako towarów i usług danego właściciela.

(26) Z zasady swobodnego przepływu towarów wynika, że właścicielowi znaku towarowego nie może przysługiwać prawo zakazywania używania tego znaku przez osobę trzecią w odniesieniu do towarów, które zostały wprowadzone do obrotu w Unii pod tym znakiem towarowym, przez niego lub za jego zgodą, chyba że właściciel ma uzasadnione powody, aby sprzeciwić się dalszemu obrotowi tymi towarami.

[9] Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 21.

↓ 2008/95/WE motyw 12 (dostosowany)

(27) Ważne jest, ze względów pewności prawa~~nej~~ i bez nieuzasadnionego naruszenia interesów właściciela wcześniejszego znaku towarowego, zapewnienie, by nie mógł on już domagać się stwierdzenia nieważności ani sprzeciwiać się używaniu znaku towarowego późniejszego w stosunku do jego własnego, którego używanie świadomie tolerował przez dość długi okres czasu, chyba że ~~wniosek o rejestrację~~ ⌦ zgłoszenia ⌫ tego późniejszego znaku ~~został złożony~~ ⌦ dokonano ⌫ w złej wierze.

⇩ nowy

(28) W celu zapewnienia pewności prawa i zagwarantowania legalnie nabytych praw ze znaku towarowego właściwe i konieczne jest określenie – bez uszczerbku dla zasady stanowiącej, że praw z późniejszego znaku towarowego nie można egzekwować ze szkodą dla wcześniejszego znaku towarowego – że właścicielom wcześniejszych znaków towarowych nie powinna przysługiwać możliwość uzyskania odmowy lub unieważnienia rejestracji znaku towarowego, czy też możliwość zgłoszenia sprzeciwu wobec używania późniejszego znaku towarowego, jeśli późniejszy znak towarowy został uzyskany w czasie, gdy wobec wcześniejszego znaku towarowego możliwe było stwierdzenie jego nieważności lub wygaśnięcia, na przykład ponieważ nie nabył on jeszcze odróżniającego charakteru w następstwie używania lub gdy nie było możliwości egzekwowania praw z wcześniejszego znaku towarowego w stosunku do późniejszego znaku towarowego, ponieważ konieczne warunki nie miały zastosowania, na przykład gdy wcześniejszy znak nie zyskał jeszcze renomy.

(29) Znaki towarowe – gdy są rzeczywiście używane na rynku – mają za zadanie odróżnianie towarów lub usług i umożliwienie konsumentom dokonywania świadomych wyborów. Wymóg używania jest również konieczny, aby ograniczyć łączną liczbę znaków towarowych zarejestrowanych i chronionych w Unii, a przez to ograniczyć liczbę konfliktów, do których między nimi dochodzi. Należy zatem wprowadzić wymóg stanowiący, że zarejestrowane znaki towarowe muszą być rzeczywiście używane w związku z towarami lub usługami, w stosunku do których zostały zarejestrowane, a jeśli nie są używane – musi istnieć możliwość stwierdzenia ich wygaśnięcia.

(30) W rezultacie zarejestrowany znak towarowy powinien być objęty ochroną tylko wówczas, gdy jest rzeczywiście używany, a wcześniejszy zarejestrowany znak towarowy nie powinien umożliwiać jego właścicielowi zgłaszania sprzeciwu wobec późniejszego znaku towarowego lub dochodzenia unieważnienia tego znaku, jeśli właściciel ten nie rozpoczął rzeczywistego używania swojego znaku towarowego. Ponadto państwa członkowskie powinny postanowić, że nie można skutecznie powoływać się na znak towarowy w postępowaniu o naruszenie, jeśli w wyniku podniesienia zarzutu stwierdzono, że wobec tego znaku towarowego można stwierdzić wygaśnięcie, lub – jeśli powództwo wniesiono przeciwko późniejszemu prawu – że wobec tego znaku można było stwierdzić wygaśnięcie w chwili gdy nabyto późniejsze prawo.

(31) Należy przewidzieć, że w przypadku gdy zastrzeżono starszeństwo znaku krajowego wobec europejskiego znaku towarowego, a następnie zrzeczono się tego znaku krajowego lub pozwolono mu wygasnąć, nadal istnieje możliwość zakwestionowania ważności tego znaku krajowego. Możliwość zakwestionowania znaku towarowego powinna być ograniczona do sytuacji, w których istniała możliwość stwierdzenia nieważności lub wygaśnięcia znaku towarowego w momencie usuwania go z rejestru.

(32) Ze względu na zachowanie spójności oraz w celu ułatwienia wykorzystywania znaków towarowych do celów handlowych w Unii przepisy mające zastosowanie do znaków towarowych jako przedmiotu własności należy ujednolicić z przepisami już obowiązującymi w stosunku do europejskich znaków towarowych, a w tych przepisach uwzględnić należy przepisy dotyczące cesji i przeniesienia, udzielania licencji, praw rzeczowych, wszczynania postępowań egzekucyjnych i upadłościowych.

(33) Wspólne znaki towarowe dowiodły swojej użyteczności jako instrument służący promocji towarów lub usług posiadających konkretne wspólne cechy. Należy zatem objąć krajowe wspólne znaki towarowe przepisami podobnymi do przepisów mających zastosowania do europejskich znaków wspólnych.

(34) W celu usprawnienia i ułatwienia dostępu do ochrony znaków towarowych oraz zwiększenia pewności i przewidywalności prawa procedura rejestracji znaków towarowych w państwach członkowskich powinna być wydajna i przejrzysta oraz powinna przebiegać w oparciu o przepisy podobne do tych, które mają zastosowanie do europejskich znaków towarowych. W celu osiągnięcia spójnego i zrównoważonego systemu znaków towarowych zarówno na poziomie krajowym, jak i na poziomie Unii wszystkie centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej powinny zatem ograniczyć przeprowadzane z urzędu badanie tego, czy zgłoszenie znaku towarowego kwalifikuje się do rejestracji, wyłącznie do braku bezwzględnych podstaw odmowy. Nie powinno to jednak naruszać prawa tych urzędów do przeprowadzania, na wniosek zgłaszającego, poszukiwań wcześniejszych praw w celach czysto informacyjnych oraz bez uszczerbku lub wiążących skutków dla późniejszego procesu rejestracyjnego, w tym późniejszych postępowań w sprawie sprzeciwu.

(35) W celu zapewnienia pewności prawa w odniesieniu do zakresu praw ze znaków towarowych oraz ułatwienia dostępu do ochrony znaków towarowych oznaczanie tożsamości i klasyfikowanie towarów i usług objętych zgłoszeniem znaku towarowego powinno przebiegać na podstawie tych samych przepisów we wszystkich państwach członkowskich, a przepisy te powinny być ujednolicone z przepisami mającymi zastosowanie do europejskich znaków towarowych. Aby umożliwić właściwym organom i podmiotom gospodarczym określenie zakresu ochrony znaku towarowego wnioskowanej na podstawie samego zgłoszenia, oznaczenie tożsamości towarów i usług powinno być wystarczająco jasne i precyzyjne. Użycie ogólnych terminów należy interpretować jako obejmujące wyłącznie wszystkie towary lub usługi wyraźnie objęte dosłownym znaczeniem danego terminu.

(36) W celu zapewnienia skutecznej ochrony znaków towarowych państwa członkowskie powinny udostępniać wydajną administracyjną procedurę sprzeciwu, umożliwiającą właścicielom wcześniejszych praw ze znaków towarowych zgłaszanie sprzeciwu wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego. Ponadto w celu zaoferowania

skutecznych środków stwierdzania wygaśnięcia lub nieważności znaków towarowych państwa członkowskie powinny przewidzieć administracyjną procedurę stwierdzania wygaśnięcia lub nieważności podobną do tej, która ma zastosowanie do europejskich znaków towarowych w Unii.

(37) Centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich powinny współpracować ze sobą nawzajem oraz z Agencją Unii Europejskiej ds. Znaków Towarowych i Wzorów („Agencja") we wszystkich obszarach rejestracji znaków towarowych i administrowania nimi w celu upowszechniania harmonizacji praktyk i narzędzi poprzez działania takie jak tworzenie i aktualizowanie wspólnych lub połączonych baz danych i portali do celów prowadzenia konsultacji i wyszukiwania informacji. Urzędy państw członkowskich oraz Agencja powinni także współpracować we wszystkich innych obszarach swojej działalności, które są istotne z punktu widzenia ochrony znaków towarowych w Unii.

↓ 2008/95/WE motyw 7

(38) Niniejsza dyrektywa nie powinna wykluczać stosowania do znaków towarowych przepisów państw członkowskich innych niż zawarte w prawie o znakach towarowych, takich jak przepisy dotyczące nieuczciwej konkurencji, odpowiedzialności cywilnej lub ochrony konsumentów.

↓ 2008/95/WE motyw 13 (dostosowany)

(39) Wszystkie państwa członkowskie związane są Konwencją paryską o ochronie własności przemysłowej ⌦ („Konwencja paryska") i porozumieniem TRIPS ⌫. Niezbędne jest, aby przepisy niniejszej dyrektywy były w pełni zgodne z ~~przepisami~~ ⌦ postanowieniami ⌫ tej konwencji ⌦ i porozumienia ⌫. Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć wpływu na zobowiązania państw członkowskich wynikające z tej konwencji ⌦ i porozumienia ⌫. Tam, gdzie jest to właściwe, zastosowanie powinien mieć art. ~~307~~ ⌦ 351 ⌫ akapit drugi Traktatu.

⇩ nowy

(40) Zobowiązanie do transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego należy ograniczyć do tych przepisów, które stanowią merytoryczną zmianę w porównaniu z wcześniejszą dyrektywą. Zobowiązanie do transpozycji przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z wcześniejszej dyrektywy.

↓ 2008/95/WE motyw 14 (dostosowany)

(41) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich ~~odnoszących się do~~ ⌦ dotyczących ⌫ terminu transpozycji do prawa krajowego

dyrektywy, ~~89/104/EWG~~ określonego w ~~załączniku I,~~ części~~é~~ B załącznika I do dyrektywy 2008/95/WE.

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Rozdział 1

⌦ Przepisy ogólne ⌫

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

Artykuł 1

Zakres stosowania

Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do każdego znaku towarowego w odniesieniu do towarów lub usług, zarejestrowanego lub zgłoszonego do rejestracji jako indywidualny znak towarowy w państwie członkowskim, znaku wspólnego ~~oraz~~ ⌦ lub ⌫ gwarancyjnego lub certyfikującego, bądź będącego przedmiotem rejestracji lub ~~wniosku o~~ ⌦ zgłoszenia ⌫ do rejestracji~~e~~ w Urzędzie Własności Intelektualnej Państw Beneluksu lub rejestracji międzynarodowej, odnoszącej skutek w państwie członkowskim.

⇩ nowy

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

a) „urząd” oznacza centralny urząd zajmujący się ochroną własności przemysłowej w państwie członkowskim lub Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluksu;

b) „Agencja” oznacza Agencję Unii Europejskiej ds. Znaków Towarowych i Wzorów ustanowioną zgodnie z art. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;

c) „rejestr” oznacza rejestr znaków towarowych prowadzony przez urząd.

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

Rozdział 2

⌦ Przepisy dotyczące znaków towarowych ⌫

SEKCJA 1

⌦ OZNACZENIA, Z KTÓRYCH MOŻE SKŁADAĆ SIĘ ZNAK TOWAROWY ⌫

Artykuł ~~2~~3

Oznaczenia, z których może składać się znak towarowy

Znak towarowy może składać się z jakichkolwiek oznaczeń~~, które można przedstawić w formie graficznej~~, w szczególności z wyrazów, łącznie z nazwiskami, ~~rysunków~~ ⌦ wzorów ⌫ , liter, cyfr, ⌦ barw jako takich, ⌫ kształtu towarów lub ich opakowań ⌦ lub dźwięków ⌫ , pod warunkiem że oznaczenia takie umożliwiają:

a) odróżnianie towarów lub usług jednego przedsiębiorstwa od towarów lub usług innych przedsiębiorstw~~.~~;

⇩ nowy

b) przedstawienie ich w sposób umożliwiający właściwym organom i opinii publicznej ustalenie dokładnego przedmiotu ochrony udzielonej jego właścicielowi.

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

SEKCJA 2

⌦ PODSTAWY ODMOWY LUB STWIERDZENIA NIEWAŻNOŚCI REJESTRACJI ⌫

Artykuł ~~3~~4

⌦ Bezwzględne ⌫ p~~P~~odstawy odmowy lub stwierdzenia nieważności rejestracji

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

1. Nie są rejestrowane, a w przypadku gdy zostały już zarejestrowane, mogą zostać uznane za nieważne:

a) oznaczenia, które nie mogą stanowić znaku towarowego;

b) znaki towarowe, które pozbawione są jakiegokolwiek odróżniającego charakteru;

c) znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek mogących służyć w obrocie do oznaczania rodzaju, jakości, ilości, przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego lub czasu produkcji towaru lub świadczenia usługi, lub innych właściwości towarów lub usług;

d) znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek, które weszły do języka potocznego lub są zwyczajowo używane w uczciwych i utrwalonych praktykach handlowych;

e) oznaczenia, które składają się wyłącznie z:

i) kształtu wynikającego z charakteru samych towarów;

(ii) kształtu towaru niezbędnego do uzyskania efektu technicznego;

(iii) kształtu zwiększającego znacznie wartość towaru;

f) znaki towarowe, które są sprzeczne z porządkiem publicznym lub przyjętymi dobrymi obyczajami;

g) znaki towarowe, które ze względu na swój charakter mogą wprowadzać w błąd opinię publiczną, na przykład co do charakteru, jakości lub pochodzenia geograficznego towarów lub usługi;

h) znaki towarowe, na które właściwe ⌦ organy ⌫ ~~władze~~ nie wydały zezwolenia, wobec których odmowa lub unieważnienie rejestracji następuje na mocy art. 6ter~~b~~ Konwencji paryskiej o ochronie własności przemysłowej, zwanej dalej „Konwencją paryską”;

⇩ nowy

i) znaki towarowe, które są wyłączone z rejestracji i które nie mogą być dalej używane na podstawie przepisów unijnego prawa lub postanowień umów międzynarodowych, których Unia jest stroną, przewidujących ochronę nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych;

j) znaki towarowe, które są wyłączone z rejestracji na podstawie przepisów unijnego prawa lub postanowień umów międzynarodowych, których Unia jest stroną, przewidujących ochronę określeń tradycyjnych dla wina i gwarantowanych tradycyjnych specjalności.

2. Ustęp 1 stosuje się bez względu na fakt, że podstawy odmowy rejestracji istnieją:

a) w państwach członkowskich innych niż te, w których dokonano zgłoszenia do rejestracji;

b) wyłącznie w przypadku przetłumaczenia lub dokonania transkrypcji znaku towarowego w obcym języku na dowolny alfabet lub język urzędowy państw członkowskich.

3. Znak towarowy może zostać uznany za nieważny, jeśli zgłaszający dokonał zgłoszenia znaku towarowego do rejestracji w złej wierze. Państwa członkowskie mogą również postanowić, że taki znak towarowy nie podlega rejestracji.

↓ 2008/95/WE

~~2~~4. Każde państwo członkowskie może postanowić, że znak towarowy nie zostanie zarejestrowany, a dokonana rejestracja będzie podlegać unieważnieniu, jeżeli:

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

a) używanie tego znaku towarowego może być zabronione stosownie do przepisów prawa innego niż prawo o znakach towarowych danego państwa członkowskiego lub ⌦ Unii ⌫ ~~Wspólnoty~~;

↓ 2008/95/WE

b) znak towarowy zawiera oznaczenie o wysokiej wartości symbolicznej, w szczególności symbol religijny;

c) znak towarowy zawiera odznaki, godła lub herby inne niż określone w art. 6ter~~b~~ Konwencji paryskiej, które są przedmiotem interesu publicznego, chyba że na ich rejestrację uzyskano zezwolenie właściwych władz zgodnie z ustawodawstwem państwa członkowskiego~~;~~.

~~d) wniosek o rejestrację znaku towarowego został złożony przez wnioskodawcę w złej wierze.~~

↓ 2008/95/WE (dostosowany)
⇨ nowy

~~3~~5. Nie można odmówić rejestracji znaku towarowego ani stwierdzać jego nieważności zgodnie z ust. 1 lit. b), c) lub d), jeżeli przed datą ~~złożenia wniosku o~~ ⌦ dokonania zgłoszenia do ⌫ rejestracji~~e~~ ⇨ lub po dacie rejestracji ⇦ i w następstwie jego używania znak ten uzyskał charakter odróżniający.

6. Każde państwo członkowskie może ~~ponadto~~ postanowić, że ~~niniejszy przepis~~ ⌦ ust. 5 ⌫ będzie miał także zastosowanie, kiedy charakter odróżniający został uzyskany po dacie

~~złożenia wniosku o~~ ⌦ dokonania zgłoszenia do ⌫ rejestracji~~ę~~ ~~lub po~~ ⇨ a przed ⇦ dat~~ą~~~~ę~~ rejestracji.

~~4. Każde państwo członkowskie może postanowić, w drodze odstępstwa od ust. 1, 2 i 3, że podstawy do odmowy rejestracji lub stwierdzenia nieważności, obowiązujące w tym państwie przed datą wejścia w życie przepisów niezbędnych do wykonania dyrektywy 89/104/EWG, będą miały zastosowanie do znaków towarowych, w stosunku do których wniosek o rejestrację został złożony przed tą datą.~~

Artykuł ~~4~~5

~~Dalsze~~ ⌦ Względne ⌫ podstawy odmowy lub stwierdzenia nieważności rejestracji ~~dotyczące kolizji z prawami wcześniejszymi~~

🡻 2008/95/WE (dostosowany)

1. Znak towarowy nie podlega rejestracji, a już zarejestrowany znak uznaje się za nieważny, jeżeli:

a) jest on identyczny z wcześniejszym znakiem towarowym, a towary lub usługi, dla których wnioskuje się o rejestrację, są identyczne z towarami lub usługami, dla których wcześniejszy znak towarowy jest chroniony;

b) z powodu swej identyczności z wcześniejszym znakiem towarowym lub podobieństwa do niego oraz identyczności z towarami lub usługami objętymi wcześniejszym znakiem towarowym lub podobieństwa do nich, istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej, które obejmuje prawdopodobieństwo skojarzenia z wcześniejszym znakiem towarowym.

2. W rozumieniu ust. 1 „wcześniejsze znaki towarowe" oznaczają:

a) znaki towarowe następujących rodzajów, w odniesieniu do których data ~~złożenia wniosku o~~ ⌦ dokonania zgłoszenia do ⌫ rejestracji~~ę~~ jest wcześniejsza od daty ~~wniosku o rejestrację~~ ⌦ zgłoszenia ⌫ danego znaku towarowego ⌦ do rejestracji ⌫, biorąc pod uwagę, w odpowiednim przypadku, prawo pierwszeństwa w odniesieniu do tych znaków towarowych:

🡻 2008/95/WE (dostosowany)

(i) ⌦ europejskie ⌫ znaki towarowe ~~Wspólnoty~~;

🡻 2008/95/WE

(ii) znaki towarowe zarejestrowane w państwie członkowskim lub, w przypadku Belgii, Luksemburga lub Niderlandów, w Urzędzie Własności Intelektualnej Państw Beneluksu;

(iii) znaki towarowe rejestrowane na mocy międzynarodowych uzgodnień obowiązujących w państwie członkowskim;

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

b) ⌦ europejskie ⌫ znaki towarowe ~~Wspólnoty~~, ⌦ w odniesieniu do ⌫ któryche ~~mają pierwszeństwo z uwagi na wcześniejszy ich wpis~~ ⌦ w odpowiedni spsoób zastrzeżono starszeństwo ⌫~~,~~ zgodnie z rozporządzeniem ~~Rady~~ (WE) nr ~~40/94[10] z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego~~ 207/2009, ze znaków towarowych, o których mowa w lit. a) ppkt (ii) oraz (iii), nawet jeżeli uprawniony zrzekł się lub pozwolił na wygaśnięcie późniejszych znaków towarowych;

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

c) ~~wnioski o rejestrację~~ ⌦ zgłoszenia ⌫ znaków towarowych, o których mowa w lit. a) i b), pod warunkiem ich rejestracji;

d) znaki towarowe, które w dniu dokonania zgłoszenia znaku towarowego ⌦ do rejestracji ⌫ lub, w odpowiednim przypadku, w dniu zastrzeżenia pierwszeństwa dla zgłoszenia znaku towarowego ⌦ do rejestracji ⌫, są ⌦ powszechnie ⌫ ~~notorycznie~~ znane w państwie członkowskim, w znaczeniu w jakim wyrażenie „⌦ powszechnie ⌫ ~~notorycznie~~ znane" jest używane w art. 6bis~~a~~ Konwencji paryskiej.

↓ 2008/95/WE (dostosowany)
⇨ nowy

3. Znaku towarowego nie rejestruje się, a za nieważny uznaje się już zarejestrowany znak~~:~~:

a) jeżeli jest on identyczny z wcześniejszym znakiem towarowym ~~Wspólnoty w rozumieniu ust. 2~~, lub do niego podobny ~~i ma być lub już został~~ ⇨ niezależnie od tego, czy towary lub usługi, dla których jest zgłaszany lub ⇦ zarejestrowany ~~dla towarów lub usług, które~~ ~~nie~~ są ⇨ identyczne z tymi, podobne lub ⇦ ~~podobne~~ ⌦ niepodobne ⌫ do tych, dla których został zarejestrowany wcześniejszy znak towarowy ~~Wspólnoty~~, jeżeli wcześniejszy znak towarowy ~~Wspólnoty~~ cieszy się renomą ~~na obszarze Wspólnoty~~ ⇨ w państwie członkowskim lub, w przypadku europejskiego znaku towarowego, cieszy się renomą w Unii ⇦ i ~~jeżeli~~ używanie późniejszego znaku towarowego bez właściwego powodu przyniosłoby nieuzasadnioną korzyść lub byłoby szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy wcześniejszego znaku towarowego ~~Wspólnoty~~;~~:~~

---

10 ~~Dz.U. L 11 z 14.1.1994, s. 1.~~

⇩ nowy

b) jeżeli agent lub przedstawiciel właściciela znaku towarowego wnioskuje o jego rejestrację na swoją rzecz bez zezwolenia właściciela, chyba że agent lub przedstawiciel uzasadni swoje działanie;

c) jeżeli istnieje ryzyko pomylenia znaku towarowego z wcześniejszym znakiem chronionym poza Unią, pod warunkiem że znak ten był wciąż rzeczywiście używany w dniu zgłoszenia, a zgłaszający działał w złej wierze;

d) jeżeli jest on wyłączony z rejestracji i nie będzie dalej używany na postawie przepisów unijnego prawa przewidujących ochronę nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych.

🡻 2008/95/WE (dostosowany)

4. Każde państwo członkowskie może postanowić ~~ponadto~~, że znak towarowy nie podlega rejestracji, a za nieważny uznaje się już zarejestrowany znak, jeżeli:

🡻 2008/95/WE (dostosowany)

~~a) znak towarowy jest identyczny z wcześniejszym krajowym znakiem towarowym w rozumieniu ust. 2, lub do niego podobny, i ma być lub już został zarejestrowany dla towarów lub usług, które nie są podobne do tych, dla których został zarejestrowany znak wcześniejszy, jeżeli wcześniejszy znak towarowy cieszy się renomą w danym państwie członkowskim i jeżeli używanie późniejszego znaku towarowego bez właściwego powodu przyniosłoby nieuzasadnioną korzyść lub byłoby szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy wcześniejszego znaku towarowego;~~

~~b~~a) prawa do niezarejestrowanego znaku towarowego lub innego oznaczenia używanego w obrocie zostały nabyte przed datą ~~złożenia wniosku o rejestrację~~ ⌦ dokonania zgłoszenia ⌫ późniejszego znaku towarowego ⌦ do rejestracji ⌫ lub datą pierwszeństwa podniesion~~ego~~ego we ~~wniosku o rejestrację~~ ⌦ zgłoszeniu ⌫ późniejszego znaku towarowego ⌦ do rejestracji ⌫, oraz ~~w jakim~~ ⌦ jeżeli ⌫ niezarejestrowany znak towarowy lub inne oznaczenie przyznaje właścicielowi prawo zakazania używania późniejszego znaku towarowego;

~~e~~b) używanie znaku towarowego może być zakazane w związku z istnieniem wcześniejszego prawa, o którym mowa w ust. 2 i w lit. a~~b~~) niniejszego ustępu, a zwłaszcza:

(i) prawa do nazwiska;

(ii) prawa do osobistego wizerunku;

(iii) prawa autorskiego;

(iv) prawa własności przemysłowej.;

~~d) znak towarowy jest identyczny z wcześniejszym wspólnym znakiem towarowym, lub do niego podobny, przyznającym prawo, które wygasło w okresie maksymalnie do trzech lat poprzedzających złożenie wniosku;~~

~~e) znak towarowy jest identyczny z wcześniejszym znakiem gwarancyjnym lub certyfikującym, lub do niego podobny, przyznającym prawo, które wygasło w okresie poprzedzającym złożenie wniosku, którego długość jest ustalona przez państwo członkowskie;~~

~~f) znak towarowy jest identyczny z wcześniejszym znakiem towarowym, lub do niego podobny, zarejestrowanym dla identycznych lub podobnych towarów lub usług przyznającym prawo, które wygasło wskutek zaniechania jego odnowienia w okresie maksymalnie dwóch lat poprzedzających złożenie wniosku, chyba że właściciel wcześniejszego znaku towarowego wyraził zgodę na zarejestrowanie późniejszego znaku lub nie używał swojego znaku towarowego;~~

~~g) znak towarowy może być pomylony ze znakiem używanym za granicą w dniu złożenia wniosku i jest tam nadal używany, pod warunkiem że w dniu złożenia wniosku składający wniosek działał w złej wierze.~~

5. Państwa członkowskie mogą zezwolić na to, by w określonych okolicznościach decyzja o odmowie rejestracji lub stwierdzająca nieważność znaku towarowego nie była podejmowana, jeżeli właściciel wcześniejszego znaku towarowego lub innego wcześniejszego prawa wyrazi zgodę na rejestrację późniejszego znaku towarowego.

6. Każde państwo członkowskie może postanowić, w drodze odstępstwa od ust. 1–5, że podstawy do odmowy rejestracji lub stwierdzenia nieważności, obowiązujące w tym państwie przed datą wejścia w życie przepisów niezbędnych do wykonania dyrektywy 89/104/EWG, będą miały zastosowanie do znaków towarowych, ~~w stosunku do~~ których ~~wniosek został złożony~~ ⌦ zgłoszenia dokonano ⌫ przed tą datą.

↓ 2008/95/WE (dostosowany) ⇨ nowy

Artykuł ~~14~~6

Ustalenie *a posteriori* nieważności lub wygaśnięcia praw do znaku towarowego

Jeżeli ~~uprzednie istnienie~~ ⌦ starszeństwo ⌫ ~~wcześniejszego~~ ⌦ krajowego ⌫ znaku towarowego, którego uprawniony się zrzekł lub na którego wygaśnięcie pozwolił, zostaje podniesione w sprawie ⌦ europejskiego ⌫ znaku towarowego ~~Wspólnoty~~, stwierdzenie nieważności lub wygaśnięcia praw do ~~wcześniejszego~~ ⌦ krajowego ⌫ znaku towarowego może nastąpić *a posteriori* ⇨ , pod warunkiem że stwierdzenia nieważności lub wygaśnięcia można było również dokonać w momencie, gdy uprawniony zrzekł się tego znaku lub pozwolił na jego wygaśnięcie. W takim przypadku starszeństwo znaku towarowego przestaje wywierać swój skutek ⇦ .

Artykuł 7

⌦ Podstawy odmowy lub stwierdzenia nieważności dotyczące jedynie niektórych towarów lub usług ⌫

⌦ Jeżeli podstawy do odmowy rejestracji lub stwierdzenia nieważności znaku towarowego istnieją jedynie w odniesieniu do niektórych towarów lub usług, dla których ten znak towarowy został zgłoszony lub zarejestrowany, odmowa rejestracji lub stwierdzenie nieważności dotyczy jedynie tych towarów lub usług. ⌫

⇩ nowy

Artykuł 8

Brak odróżniającego charakteru lub renomy wcześniejszego znaku towarowego jako przesłanki wykluczające stwierdzenie nieważności zarejestrowanego znaku towarowego

Zarejestrowany znak towarowy nie może zostać uznany za nieważny na podstawie wcześniejszego znaku towarowego w którymkolwiek z następujących przypadków:

a) jeżeli wcześniejszy znak towarowy, który może zostać uznany za nieważny na podstawie art. 4 ust. 1 lit. b), c) lub d), nie nabył odróżniającego charakteru zgodnie z art. 4 ust. 5 w dniu zgłoszenia lub dacie pierwszeństwa zarejestrowanego znaku towarowego;

b) jeżeli podstawę wniosku o stwierdzenie nieważności stanowi art. 5 ust. 1 lit. b), a wcześniejszy znak towarowy nie zyskał wystarczająco odróżniającego charakteru, aby na tej postawie możliwe było stwierdzenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. b) w dniu zgłoszenia lub w dacie pierwszeństwa zarejestrowanego znaku towarowego;

c) jeżeli podstawę wniosku o stwierdzenie nieważności stanowi art. 5 ust. 3, a wcześniejszy znak towarowy nie cieszył się renomą w rozumieniu art. 5 ust. 3 w dniu zgłoszenia lub w dacie pierwszeństwa zarejestrowanego znaku towarowego.

🡻 2008/95/WE (dostosowany)
⇨ nowy

Artykuł 9

~~Ograniczenie~~ ⌦ Wykluczenie możliwości stwierdzenia nieważności ⌫ ~~powstałe~~ w wyniku przyzwolenia

1. Jeżeli w państwie członkowskim właściciel wcześniejszego znaku towarowego, o którym mowa w art. ~~4~~5 ust. 2 ⇨ i 3 ⇦, dawał przyzwolenie na używanie, przez okres kolejnych pięciu lat późniejszego znaku towarowego zarejestrowanego w tym państwie członkowskim, będąc jednocześnie świadomy takiego używania, traci on uprawnienie do złożenia, na

podstawie wcześniejszego znaku towarowego, wniosku o unieważnienie rejestracji późniejszego znaku towarowego ~~oraz do sprzeciwiania się używaniu późniejszego znaku towarowego~~ w odniesieniu do towarów lub usług, dla których późniejszy znak towarowy jest używany, chyba że złożenie wniosku o rejestrację późniejszego znaku towarowego dokonane było w złej wierze.

2. Każde państwo członkowskie może postanowić, że ust. 1 stosuje się do właściciela ~~wcześniejszego znaku towarowego, o którym mowa w art. 4 ust. 4 lit. a), lub~~ ⌦ dowolnego ⌫ innego wcześniejszego prawa, o którym mowa w art. ~~4~~5 ust. 4 lit. a~~b~~) lub b~~e~~).

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, właściciel późniejszego zarejestrowanego znaku towarowego nie jest uprawniony do sprzeciwiania się korzystaniu z wcześniejszego prawa, nawet jeżeli ⌦ na ⌫ prawo to nie można~~e~~ ⌦ już się ⌫ ~~być dłużej~~ powoływać~~ne~~ przeciwko późniejszemu znakowi towarowemu.

↓ 2008/95/WE (dostosowany)
⇨ nowy

SEKCJA 3

⌦ PRZYZNANE PRAWA I OGRANICZENIA ⌫

Artykuł ~~5~~10

Prawa wynikające ze znaku towarowego

1. ~~Zarejestrowany~~ ⌦ Rejestracja ⌫ znaku towarowego~~u~~ przyznaje właścicielowi wyłączne prawa ~~do tego znaku~~.

⌦ 2. Bez uszczerbku dla praw właściciela nabytych przed dniem zgłoszenia lub datą pierwszeństwa zarejestrowanego znaku towarowego, ⌫ w~~W~~łaściciel ⌦ zarejestrowanego znaku towarowego ⌫ jest uprawniony do zakazania wszelkim osobom trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym ⌦ jakiegokolwiek znaku w odniesieniu do towarów lub usług, jeżeli ⌫ :

a) oznaczenie~~a~~ ⌦ jest ⌫ identyczne~~go~~ ze znakiem towarowym ⌦ i jest używane ⌫ dla towarów lub usług identycznych z tymi, dla których znak towarowy jest zarejestrowany ⇨ a takie używanie wpływa lub może wpływać na funkcję znaku towarowego jako instrumentu gwarantującego konsumentom pochodzenie towarów lub usług ⇦;

b) oznaczenie~~a, w którego przypadku z powodu jego identyczności~~ ⌦ jest identyczne ze znakiem towarowym lub do niego podobne ⌫ ~~lub podobieństwa do znaku~~

~~towarowego~~ oraz ⌦ jest używane dla ⌫ ~~identyczności lub podobieństwa~~ towarów lub usług~~, których dotyczy~~ ⌦ , które są identyczne z towarami lub usługami lub podobne do towarów lub usług, dla których ⌫ znak towarowy ⌦ został zarejestrowany ⌫ ~~i to oznaczenie~~, ⌦ jeżeli ⌫ istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej; prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmuje prawdopodobieństwo skojarzenia oznaczenia ze znakiem towarowym~~.~~;

~~2.~~ c) ~~Każde państwo członkowskie może również postanowić, że właściciel jest uprawniony do zakazania wszelkim osobom trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym:~~ oznaczeni~~a~~ ⌦ jest ⌫ identyczne~~go~~ ⌦ ze znakiem towarowym ⌫ lub podobne~~go~~ do znaku towarowego ⌦ bez względu na to, czy jest on używany ⌫ w odniesieniu do towarów lub usług, które ~~nie~~ są ⇨ identyczne z tymi, podobne lub ⇦ ~~podobne~~ ⌦ niepodobne ⌫ do tych, dla których zarejestrowano znak towarowy, w przypadku gdy cieszy się on renomą w~~e Wspólnocie~~ ⌦ danym państwie członkowskim ⌫ i w przypadku gdy używanie tego oznaczenia bez uzasadnionego powodu stanowi nieuprawnione wykorzystanie jego odróżniającego charakteru lub renomy lub jest dla nich szkodliwe.

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

3. Jeżeli spełnione są warunki określone w ust. ~~1 i~~ 2, mogą być zabronione, ~~między innymi~~ ⌦ w szczególności ⌫, następujące działania:

↓ 2008/95/WE

a) umieszczanie oznaczenia na towarach lub ich opakowaniach;

b) oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie i świadczenie usług pod tym oznaczeniem;

c) przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem;

⇩ nowy

d) używanie oznaczenia jako nazwy handlowej lub firmy lub części nazwy handlowej lub firmy;

↓ 2008/95/WE

~~d~~e) używanie oznaczenia w dokumentach handlowych i w reklamie~~;~~,

⇩ nowy

f) używanie oznaczenia w reklamie porównawczej w sposób sprzeczny z dyrektywą 2006/114/WE.

4. Właścicielowi zarejestrowanego znaku towarowego przysługuje również prawo uniemożliwiania przywozu towarów na podstawie ust. 3 lit. c), w przypadku gdy w celach handlowych działa wyłącznie nadawca towarów.

5. Właścicielowi zarejestrowanego znaku towarowego przysługuje również prawo uniemożliwienia wszystkim osobom trzecim wprowadzenia towarów – w kontekście działalności handlowej – na obszar celny państwa członkowskiego, w którym zarejestrowany jest znak towarowy, bez dopuszczenia ich do swobodnego obrotu na tym obszarze, w przypadku gdy towary te, w tym opakowania, pochodzą z państw trzecich i opatrzone są – bez zgody – znakiem towarowym, który jest identyczny ze znakiem towarowym zarejestrowanym w odniesieniu do tych towarów, lub którego nie można odróżnić – pod względem jego istotnych elementów – od tego znaku towarowego.

🡻 2008/95/WE

~~4~~6. Jeżeli na podstawie prawa państwa członkowskiego używanie oznaczenia zgodnie z warunkami, o których mowa w ust. 2~~1~~ lit. b) lub c) ~~ust. 2~~, nie mogło być zabronione przed datą wejścia w życie przepisów niezbędnych do wykonania dyrektywy 89/104/EWG w danym państwie członkowskim, prawa nadawane przez znak towarowy nie mogą stanowić podstawy do zakazu dalszego używania tego oznaczenia.

~~5~~7. Ustępy 1, 2, 3 i 6~~4~~ nie mają wpływu na przepisy obowiązujące w państwach członkowskich dotyczące ochrony przed używaniem oznaczenia w celach innych niż odróżnienie towarów lub usług, jeżeli używanie tego oznaczenia bez właściwego powodu przyniosłoby nieuzasadnioną korzyść lub byłoby szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy znaku towarowego.

⇩ nowy

Artykuł 11

Naruszenie praw właściciela w wyniku używania wizualnej postaci produktu, opakowania lub innych środków

W przypadku gdy istnieje prawdopodobieństwo, że wizualna postać produktu, opakowanie lub inne środki, na których umieszczony jest znak towarowy, będę używane w odniesieniu do towarów lub usług a takie użycie w stosunku do tych towarów i usług stanowiłoby naruszenie praw właściciela na podstawie art. 10 ust. 2 i 3, właściciel ma prawo zakazać:

a) umieszczania w ramach obrotu handlowego oznaczenia identycznego ze znakiem towarowym lub do niego podobnego na wizualnej postaci produktu, opakowaniu lub innych środkach, na których znak może zostać umieszczony;

b) oferowania lub wprowadzania do obrotu, lub magazynowania w tych celach, lub też przywozu lub wywozu wizualnej postaci produktu, opakowania lub innych środków, na których umieszczony jest znak.

Artykuł 12

Reprodukcja znaków towarowych w słownikach

Jeżeli reprodukcja znaku towarowego w słowniku, encyklopedii lub w podobnym zbiorze informacji stwarza wrażenie, że stanowi on nazwę rodzajową towarów lub usług, dla których znak towarowy jest zarejestrowany, wydawca utworu zapewnia, na żądanie właściciela znaku towarowego, aby reprodukcji znaku towarowego, najpóźniej w następnym wydaniu publikacji, towarzyszyło wskazanie, że jest to zarejestrowany znak towarowy.

Artykuł 13

Zakaz używania znaku towarowego zarejestrowanego na rzecz agenta lub przedstawiciela

1. W przypadku gdy znak towarowy został zarejestrowany na rzecz agenta lub przedstawiciela osoby będącej właścicielem znaku towarowego, bez zgody właściciela, właściciel ma prawo do podjęcia któregokolwiek z poniższych działań:

a) wniesienia sprzeciwu wobec używania jego znaku przez jego agenta lub przedstawiciela;

b) żądania od agenta lub przedstawiciela dokonania cesji znaku towarowego na swoją rzecz.

2. Ustępu 1 nie stosuje się w przypadku, gdy agent lub przedstawiciel uzasadni swoje działanie.

↓ 2008/95/WE

Artykuł ~~6~~14

Ograniczenie skutków znaku towarowego

1. Znak towarowy nie uprawnia właściciela do zakazania osobie trzeciej używania w obrocie handlowym:

↓ 2008/95/WE (dostosowany)
⇨ nowy

a) jej własnego nazwiska lub adresu;

b) ⇨ oznaczeń lub ⇦ wskazówek ⇨ , które nie mają odróżniającego charakteru lub które ⇦ dotyczą~~cych~~ rodzaju, jakości, ilości, zamierzonego przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego, daty produkcji towarów lub świadczenia usług, lub innych cech charakterystycznych towarów lub usług;

c) znaku towarowego ⇨ do celów wskazania lub odwołania się do towarów lub usług jako towarów lub usług danego właściciela znaku towarowego, zwłaszcza ⇦ , jeżeli ⌦ użycie znaku towarowego ⌫ jest ~~to~~ niezbędne dla wskazania zamierzonego przeznaczenia towarów lub usług, zwłaszcza akcesoriów lub części zamiennych.

~~pod warunkiem że osoba ta używa ich~~ ⌦ Akapit pierwszy stosuje się wyłącznie w przypadku, gdy używanie znaku towarowego przez osobę trzecią przebiega ⌫ zgodnie z uczciwymi praktykami w handlu i przemyśle.

⇩ nowy

2. Uznaje się, że używanie znaku towarowego przez osobę trzecią nie przebiega zgodnie z uczciwymi praktykami zwłaszcza w następujących przypadkach:

a) stwarza wrażenie, że istnieje związek handlowy między osobą trzecią a właścicielem znaku towarowego;

b) stanowi nieuczciwe wykorzystanie odróżniającego charakteru lub renomy znaku towarowego bez uzasadnionego powodu lub jest dla nich szkodliwe.

↓ 2008/95/WE

~~2~~3. Znak towarowy nie uprawnia właściciela do zakazania osobie trzeciej używania, w obrocie handlowym, wcześniejszego prawa, które ma zastosowanie jedynie na konkretnym obszarze, jeżeli prawo to jest uznawane przez ustawodawstwo danego państwa członkowskiego i w granicach terytorium, na którym jest uznawane.

Artykuł ~~7~~15

Wyczerpanie praw przyznanych przez znak towarowy

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

1. Znak towarowy nie uprawnia właściciela do zakazania używania tego znaku w odniesieniu do towarów, które zostały wprowadzone do obrotu na terytorium ~~Wspólnoty~~ ⌦ Unii ⌫ pod tym znakiem towarowym przez właściciela lub za jego zgodą.

↓ 2008/95/WE

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania, jeżeli właściciel ma prawnie uzasadnione powody, aby sprzeciwiać się dalszemu obrotowi towarami, w szczególności jeżeli stan towarów zmienił się lub pogorszył po wprowadzeniu ich do obrotu.

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

Artykuł ~~10~~16

Używanie znaków towarowych

1. Jeżeli w okresie pięciu lat od daty ~~zakończenia procedury~~ rejestracji znak towarowy nie był rzeczywiście używany przez właściciela w~~e~~ ⌦ danym państwie członkowskim ⌫ ~~Wspólnocie~~ w stosunku do towarów lub usług, dla których jest zarejestrowany, lub jeżeli takie używanie było zawieszone przez nieprzerwany okres pięciu lat, znak towarowy podlega ⌦ ograniczeniom i ⌫ sankcjom przewidzianym w ⌦ art. 17, art. 19 ust. 1, art. 46 ust. 1 oraz art. 48 ust. 3 i 4 ⌫ ~~niniejszej dyrektywie~~, chyba że istnieją ~~usprawiedliwione~~ ⌦ uzasadnione ⌫ powody jego nieużywania.

⇩ nowy

2. Jeżeli państwo członkowskie postanowi wprowadzić postępowanie w sprawie sprzeciwu po dokonaniu rejestracji, pięcioletni okres, o którym mowa w ust. 1, liczy się od daty, od której nie istnieje już możliwość zgłaszania sprzeciwu wobec danego znaku, lub – jeżeli zgłoszono sprzeciw i go nie wycofano – od dnia, w którym decyzja kończąca postępowanie w sprawie sprzeciwu stała się ostateczna.

3. W odniesieniu do znaków towarowych zarejestrowanych na podstawie międzynarodowych uzgodnień, które wywierają skutek w państwie członkowskim, pięcioletni okres, o którym mowa w ust. 1, liczy się od daty, od której nie istnieje już możliwość odrzucenia znaku lub zgłoszenia sprzeciwu wobec niego. W przypadku zgłoszenia sprzeciwu i nie wycofania go okres ten liczy się od dnia, w którym decyzja kończąca postępowanie w sprawie sprzeciwu stała się ostateczna.

↓ 2008/95/WE

4. W rozumieniu ust. 1 za używanie uważa się również:

↓ 2008/95/WE (dostosowany)
⇨ nowy

a) używanie znaku towarowego w postaci różniącej się w elementach, które nie zmieniają odróżniającego charakteru znaku w postaci, w jakiej ten znak został zarejestrowany ⇨ , bez względu na to, czy znak towarowy w postaci, w jakiej jest używany, jest również zarejestrowany na rzecz właściciela ⇦ ;

b) umieszczanie znaku towarowego na towarach lub na ich opakowaniach w~~e Wspólnocie~~ ⌦ danym państwie członkowskim ⌫ wyłącznie w celu wywozu.

~~2~~5. Używanie znaku towarowego za zgodą właściciela ~~lub przez osobę upoważnioną do używania znaku wspólnego lub znaku gwaraneyjnego lub certyfikacyjnego~~ uważa się za dokonane przez właściciela.

~~3. W odniesieniu do znaków towarowych zarejestrowanych przed datą wejścia w życie w danym państwie członkowskim przepisów niezbędnych do wdrożenia dyrektywy 89/104/EWG:~~

~~a) jeżeli przepis pozostający w mocy przed tą datą przewidywał sankcje za nieużywanie znaku towarowego w ciągu nieprzerwanego okresu, uznaje się, że dany okres pięciu lat, określony w ust. 1 akapit pierwszy, rozpoczyna się w tym samym czasie co okres nieużywania, który już biegnie;~~

~~b) jeżeli przed tą datą nie obowiązywał przepis dotyczący używania, uznaje się, że okresy pięciu lat określone w ust. 1 akapit pierwszy rozpoczynają bieg najwcześniej od tej daty.~~

⇩ nowy

Artykuł 17

Nieużywanie znaku towarowego jako zarzut w postępowaniu w sprawie naruszenia

Właścicielowi znaku towarowego przysługuje prawo zakazywania używania oznaczenia tylko wówczas, gdy w momencie wniesienia powództwa o naruszenie nie istnieje możliwość stwierdzenia wygaśnięcia jego praw na podstawie art. 19.

Artykuł 18

Niepodważalne prawo właściciela późniejszego zarejestrowanego znaku towarowego jako zarzut w postępowaniu w sprawie naruszenia

1. W postępowaniu w sprawie naruszenia właścicielowi znaku towarowego nie przysługuje prawo zakazywania używania później zarejestrowanego znaku towarowego, jeżeli ten późniejszy znak towarowy nie podlega stwierdzeniu nieważności, zgodnie z art. 8, art. 9 ust. 1 i 2 i art. 48 ust. 3.

2. W postępowaniu w sprawie naruszenia właścicielowi znaku towarowego nie przysługuje prawo zakazywania używania później zarejestrowanego europejskiego znaku towarowego, jeżeli ten późniejszy znak towarowy nie podlega stwierdzeniu nieważności, zgodnie z art. 53 ust. 3 i 4, art. 54 ust. 1 i 2 lub art. 57 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

3. W przypadku gdy właścicielowi znaku towarowego nie przysługuje prawo zakazywania używania później zarejestrowanego znaku towarowego na podstawie ust. 1 lub 2, właścicielowi tego później zarejestrowanego znaku towarowego nie przysługuje – w ramach postępowania w sprawie naruszenia – prawo zakazywania używania wcześniejszego znaku towarowego, nawet jeśli na prawo z wcześniejszego znaku nie można już się powoływać przeciwko późniejszemu znakowi towarowemu.

↓ 2008/95/WE

~~*Artykuł 11*~~

~~**Sankcje za nieużywanie znaku towarowego w postępowaniu sądowym i administracyjnym**~~

~~1. Znak towarowy nie może być unieważniony na tej podstawie, że istnieje wcześniejszy znak towarowy pozostający z nim w kolizji, jeżeli ten ostatni nie spełnia wymagań dotyczących używania, określonych w art. 10 ust. 1 i 2 lub w art. 10 ust. 3, zależnie od przypadku.~~

~~2. Każde państwo członkowskie może postanowić, że nie można odmówić rejestracji znaku towarowego na tej podstawie, że istnieje wcześniejszy znak towarowy, pozostający z nim w kolizji, jeżeli ten ostatni nie spełnia wymogów dotyczących używania, określonych w art. 10 ust. 1 i 2 lub w art. 10 ust. 3, zależnie od przypadku.~~

~~3. W przypadku wystąpienia z roszczeniem wzajemnym o stwierdzenie wygaśnięcia każde państwo członkowskie może postanowić, bez uszczerbku dla stosowania art. 12, że znak towarowy nie może być skutecznie powoływany w postępowaniu w sprawie naruszenia, jeżeli w wyniku wniesionego powództwa stwierdzono, że znak towarowy podlega wygaśnięciu na podstawie art. 12 ust. 1.~~

~~4. Jeżeli wcześniejszy znak towarowy używany jest w odniesieniu do jedynie części towarów lub usług, dla których jest zarejestrowany, do celów stosowania ust. 1, 2 i 3 uważa się go za zarejestrowany jedynie dla tej części towarów lub usług.~~

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

SEKCJA 4

⌦ WYGAŚNIĘCIE PRAW ZE ZNAKU TOWAROWEGO ⌫

Artykuł ~~12~~19

⌦ Brak rzeczywistego używania jako podstawa stwierdzenia ⌫ ~~Podstawy~~ wygaśnięcia

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

1. Uprawnienie do znaku towarowego podlega ⌦ stwierdzeniu ⌫ wygaśnięcia~~u~~, jeżeli w nieprzerwanym okresie pięciu lat znak ten nie był przedmiotem rzeczywistego używania w państwie członkowskim w związku z towarami lub usługami, dla których jest zarejestrowany, i nie istnieją żadne uzasadnione powody jego nieużywania.

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

2. ~~Jednakże~~ N~~n~~ikt nie może ~~podnosić~~ ⌦ wnosić o stwierdzenie ⌫ wygaśnięcia praw właściciela znaku towarowego, jeżeli w przedziale czasu pomiędzy upływem pięcioletniego okresu i złożeniem wniosku o ⌦ stwierdzenie ⌫ wygaśnięcia~~e~~ rozpoczęło się lub zostało wznowione rzeczywiste używanie znaku towarowego.

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

3. Rozpoczęcie lub wznowienie używania w ciągu trzech miesięcy poprzedzających złożenie wniosku o ⌦ stwierdzenie ⌫ wygaśnięcia~~e~~ rejestracji i które nastąpiło najwcześniej w momencie upływu nieprzerwanego pięcioletniego okresu nieużywania, nie jest brane pod uwagę, jeżeli przygotowania do rozpoczęcia lub wznowienia używania podjęte zostały dopiero wówczas, gdy właściciel dowiedział się o możliwości złożenia wniosku o ⌦ stwierdzenie ⌫ wygaśnięcia~~e~~.

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

Artykuł 20

⌦ Przekształcenie się znaku towarowego w powszechną nazwę lub wprowadzające w błąd oznaczenie jako podstawy stwierdzenia wygaśnięcia ⌫

~~2. Bez uszczerbku dla ust. 1~~ U~~u~~prawnienie do znaku towarowego podlega ⌦ stwierdzeniu ⌫ wygaśnięci~~a~~a, jeżeli po dacie rejestracji:

↓ 2008/95/WE

a) znak towarowy stał się w handlu, w wyniku działania lub zaniechania właściciela, nazwą powszechnie używaną w odniesieniu do towarów lub usług, dla których został zarejestrowany;

b) w wyniku używania znaku towarowego przez właściciela lub za jego zgodą, w odniesieniu do towarów lub usług, dla których został on zarejestrowany, zachodzi możliwość wprowadzenia odbiorców w błąd, w szczególności co do natury, jakości lub pochodzenia geograficznego towarów lub usług.

Artykuł ~~13~~21

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

~~Podstawy odmowy,~~ ⌦ Stwierdzenie ⌫ wygaśnięcia ~~lub stwierdzenia nieważności~~ dotyczące jedynie niektórych towarów lub usług

Jeżeli podstawy ~~do odmowy rejestracji,~~ ⌦ stwierdzenia ⌫ wygaśnięcia ~~lub stwierdzenia nieważności~~ znaku towarowego istnieją jedynie w odniesieniu do niektórych towarów lub usług, dla których ten znak towarowy został ~~zgłoszony lub~~ zarejestrowany, ~~odmowa rejestracji,~~ ⌦ stwierdzenie ⌫ wygaśnięci~~e~~a ~~lub stwierdzenie nieważności~~ dotyczy jedynie tych towarów lub usług.

⇩ nowy

SEKCJA 5

ZNAK TOWAROWY JAKO PRZEDMIOT WŁASNOŚCI

Artykuł 22

Przeniesienie zarejestrowanego znaku towarowego

1. Znak towarowy może być przeniesiony, niezależnie od przeniesienia przedsiębiorstwa, w odniesieniu do niektórych lub wszystkich towarów lub usług, dla których jest on zarejestrowany.

2. Przeniesienie całości przedsiębiorstwa obejmuje przeniesienie znaku towarowego, z wyjątkiem przypadku gdy istnieje umowa stanowiąca inaczej lub okoliczności wyraźnie

stanowią inaczej. Przepis ten stosuje się do umownego zobowiązania do przeniesienia przedsiębiorstwa.

3. Nie naruszając przepisów ust. 2 przeniesienie znaku towarowego wymaga, pod rygorem nieważności, formy pisemnej i podpisu stron umowy, z wyjątkiem przypadku gdy przeniesienie wynika z orzeczenia.

4. Na żądanie jednej ze stron przeniesienie wpisuje się do rejestru, a informacje o nim publikuje.

5. Do momentu wpisania przeniesienia do rejestru następca prawny nie może powoływać się na prawa wynikające z rejestracji znaku towarowego wobec osób trzecich.

6. W przypadku konieczności dochowania terminów w kontaktach z urzędem następca prawny może składać odpowiednie oświadczenia do urzędu po otrzymaniu przez ten urząd wniosku o wpis do rejestru przeniesienia znaku towarowego.

Artykuł 23

Prawa rzeczowe

1. Znak towarowy może, niezależnie od przedsiębiorstwa, stanowić zabezpieczenie lub przedmiot praw rzeczowych.

2. Na wniosek jednej ze stron prawa, o których mowa w ust. 1, wpisuje się do rejestru, a informacje o nich publikuje.

Artykuł 24

Wszczęcie egzekucji

1. Znak towarowy może być przedmiotem egzekucji.

2. Na wniosek jednej ze stron informację o wszczęciu egzekucji wpisuje się do rejestru i publikuje.

Artykuł 25

Postępowanie upadłościowe

W przypadku gdy znak towarowy jest przedmiotem postępowania upadłościowego, na wniosek właściwego organu wpis o tej treści jest dokonywany w rejestrze i publikowany.

↓ 2008/95/WE

Artykuł ~~8~~ 26

Udzielanie licencji

1. Znak towarowy może być przedmiotem licencji udzielonej w odniesieniu do niektórych lub wszystkich towarów lub usług, dla których został zarejestrowany oraz w odniesieniu do całego lub części danego państwa członkowskiego. Licencja może być wyłączna lub niewyłączna.

2. Właściciel znaku towarowego może powoływać się na prawa nadane przez znak towarowy przeciwko licencjobiorcy, który narusza którekolwiek z postanowień umowy licencyjnej odnoszące się do:

a) okresu jej obowiązywania;

b) formy objętej rejestracją, w jakiej znak towarowy może być używany;

c) zakresu towarów lub usług, dla których licencja jest udzielona;

d) terytorium, na którym znak towarowy może być używany; lub

e) jakości towarów wytwarzanych lub usług świadczonych przez licencjobiorcę.

⇩ nowy

3. Bez uszczerbku dla postanowień umowy licencyjnej licencjobiorca może wystąpić z powództwem o naruszenie znaku towarowego wyłącznie za zgodą właściciela tego znaku. Licencjobiorca wyłączny może jednak wystąpić z takim powództwem, jeżeli właściciel znaku towarowego, po otrzymaniu oficjalnego wezwania, sam nie wytoczy powództwa w sprawie naruszenia w stosownym terminie.

4. W celu uzyskania odszkodowania za poniesioną szkodę licencjobiorca może być uprawniony do przystąpienia do postępowania w sprawie naruszenia wszczętego z powództwa właściciela znaku towarowego.

5. Na wniosek jednej ze stron informacje o udzieleniu lub przeniesieniu licencji w zakresie znaku towarowego wpisuje się do rejestru i publikuje.

Artykuł 27

Zgłoszenie znaku towarowego jako przedmiot własności

Artykuły 22–26 stosuje się do zgłoszeń znaków towarowych.

SEKCJA 6

ZNAKI GWARANCYJNE, ZNAKI CERTYFIKUJĄCE I ZNAKI WSPÓLNE

Artykuł 28

Definicje

Do celów niniejszej sekcji stosuje się następujące definicje:

1) „znak gwarancyjny lub certyfikujący” oznacza znak towarowy, które został określony jako taki w momencie zgłoszenia i który pozwala odróżnić towary lub usługi, które zostały certyfikowane przez właściciela znaku pod względem pochodzenia geograficznego, materiału, sposobu produkcji towarów lub świadczenia usług, jakości, dokładności lub innych cech, od towarów i usług, które nie są w ten sposób certyfikowane;

2) „znak wspólny” oznacza znak towarowy, który został określony jako taki w momencie zgłoszenia i który pozwala odróżniać towary lub usługi członków organizacji, która jest właścicielem znaku, od towarów lub usług innych przedsiębiorstw.

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

Artykuł ~~15~~29

~~Przepisy szczególne dotyczące znaków wspólnych,~~ Zznaki~~ów~~ gwarancyjn~~ych~~ oraz znaki~~ów~~ certyfikując~~ych~~

⌦ 1. Państwa członkowskie mogą przewidzieć możliwość rejestracji znaków gwarancyjnych lub certyfikujących. ⌫

~~1~~2. Państwa członkowskie~~, których ustawodawstwa dopuszczają rejestrację znaków wspólnych, znaków gwarancyjnych lub znaków certyfikujących,~~ mogą postanowić~~ bez uszczerbku dla przepisów art. 4~~, że odmawia się rejestracji ~~takich~~ znaków ⌦ gwarancyjnych lub certyfikujących ⌫ lub stwierdza się ich wygaśnięcie lub nieważność, w oparciu o podstawy ~~wykraczające poza~~ ⌦ inne niż ⌫ te, które zostały określone w art. 3 ⌦ , 19 ⌫ i ~~12~~ 20, jeżeli wymaga tego funkcja takich znaków.

~~2~~3. ~~Państwa członkowskie mogą postanowić, w drodze odstępstwa od art. 3 ust. 1 lit. c), że~~ ⌦ Znak gwarancyjny lub certyfikujący składający się z oznaczeń lub określeń ⌫ ~~znaki lub oznaczenia~~, które mogą służyć w obrocie handlowym dla wskazania pochodzenia geograficznego towarów lub usług,~~ mogą stanowić znaki wspólne, znaki gwarancyjne lub certyfikujące. Taki znak~~ nie uprawnia właściciela do zakazywania osobie trzeciej używania w obrocie handlowym takich oznaczeń lub określeń, pod warunkiem że osoba ta używa ich zgodnie z uczciwymi praktykami handlowymi lub przemysłowymi.~~:~~ W~~w~~ szczególności taki znak nie może być powoływany przeciwko osobie trzeciej, która jest uprawniona do używania nazwy geograficznej.

Artykuł 30

⌦ Znaki wspólne ⌫

⇩ nowy

1. Państwa członkowskie zapewniają możliwość rejestracji znaków wspólnych.

2. Znaki wspólne mogą zgłaszać organizacje wytwórców, producentów, usługodawców lub handlowców, które na mocy regulujących je przepisów posiadają zdolność w swoim własnym imieniu do nabywania praw i obowiązków wszelkiego rodzaju, zawierania umów lub dokonywania innych czynności prawnych oraz pozywania i bycia pozywanym, jak również osoby prawne regulowane przepisami prawa publicznego.

3. W drodze odstępstwa od art. 4 ust. 1 lit. c) oznaczenia lub określenia, które mogą służyć w obrocie handlowym do wskazania pochodzenia geograficznego towarów lub usług, mogą stanowić znaki wspólne.

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

⌦Znak wspólny nie uprawnia właściciela do zakazywania osobom trzecim używania w obrocie takich oznaczeń lub określeń, pod warunkiem że używają ich zgodnie z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu. W szczególności na taki znak nie można się powoływać na niekorzyść osoby trzeciej, która jest uprawniona do używania nazwy geograficznej. ⌫

⇩ nowy

Artykuł 31

Regulamin używania znaku wspólnego

1. Zgłaszający znak wspólny przedkłada regulamin używania tego znaku.

2. Regulamin używania wskazuje osoby upoważnione do używania znaku, warunki członkostwa w organizacji i warunki używania znaku, w tym sankcje. Regulamin używania znaku, o którym mowa w art. 30 ust. 3, umożliwia wszystkim osobom, których towary lub usługi pochodzą z danego obszaru geograficznego, uzyskanie członkostwa w organizacji, która jest właścicielem znaku.

Artykuł 32

Odrzucenie zgłoszenia

1. Obok przypadków, gdy odrzucenie zgłoszenia znaku towarowego następuje w oparciu o podstawy odrzucenia zgłoszenia przewidziane w art. 4 i 5, zgłoszenie znaku wspólnego odrzuca się, jeżeli nie są spełnione przepisy art. 28 ust. 2, art. 30 lub art. 31 lub jeżeli regulamin używania jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub z przyjętymi dobrymi obyczajami.

2. Zgłoszenie znaku wspólnego odrzuca się również, jeżeli istnieje ryzyko wprowadzenia opinii publicznej w błąd co do charakteru lub znaczenia znaku, w szczególności jeżeli może on być uznany za coś innego niż znak wspólny.

3. Zgłoszenia nie odrzuca się, jeżeli zgłaszający, w wyniku zmiany regulaminu używania, spełnia wymogi ust. 1 i 2.

Artykuł 33

Używanie znaków wspólnych

Wymogi art. 16 zostają spełnione w przypadku rzeczywistego używania znaku wspólnego zgodnie z art. 16 przez jakąkolwiek osobę, która jest uprawniona do jego używania.

Artykuł 34

Zmiana regulaminu używania znaku wspólnego

1. Właściciel znaku wspólnego przedstawia w urzędzie każdy zmieniony regulamin używania.

2. Zmiana jest odnotowywana w rejestrze, chyba że zmieniony regulamin używania nie spełnia wymogów art. 31 lub ma do niego zastosowanie jedna z podstaw odrzucenia, o których mowa w art. 32.

3. Przepisy art. 42 ust. 2 stosuje się do zmienionych regulaminów używania.

4. Do celów niniejszej dyrektywy zmiany regulaminu używania są skuteczne dopiero od daty odnotowania zmiany w rejestrze.

Artykuł 35

Osoby uprawnione do wnoszenia powództwa o naruszenie

1. Przepisy art. 26 ust. 3 i 4 stosuje się do każdej osoby uprawnionej do używania znaku wspólnego.

2. Właściciel znaku wspólnego może domagać się, w imieniu osób uprawnionych do używania znaku, odszkodowania za szkody poniesione przez te osoby w wyniku nieuprawnionego używania tego znaku.

Artykuł 36

Dodatkowe podstawy stwierdzenia wygaśnięcia

Wygaśnięcie praw właściciela znaku wspólnego na podstawie wniosku skierowanego do urzędu lub roszczenia wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia stwierdza się – obok przypadków, w których zastosowanie mają podstawy stwierdzenia wygaśnięcia przewidziane w art. 19 i 20 – w następujących przypadkach:

a) właściciel nie podejmuje stosownych środków w celu uniemożliwienia używania znaku w sposób niezgodny z warunkami używania ustanowionymi w regulaminie używania, którego zmiany odnotowano, w stosownych przypadkach, w rejestrze;

b) sposób, w jaki znak jest używany przez osobę uprawnioną, powoduje ryzyko wprowadzenia opinii publicznej w błąd w sposób określony w art. 32 ust. 2;

c) zmianę regulaminu używania znaku odnotowano w rejestrze z naruszeniem przepisów art. 34 ust. 2, chyba że właściciel znaku spełnia – po dokonaniu dalszych zmian regulaminu używania – wymogi określone w tym artykule.

Artykuł 37

Dodatkowe podstawy unieważnienia

Nieważność znaku wspólnego – obok przypadków, w których zastosowanie mają podstawy unieważnienia przewidziane w art. 4 i 5 – stwierdza się, jeśli został on zarejestrowany z naruszeniem przepisów art. 32, chyba że właściciel znaku spełnia – po dokonaniu zmian regulaminu używania – wymogi określone w art. 32.

Rozdział 3

Procedury

SEKCJA 1

ZGŁOSZENIE I REJESTRACJA

Artykuł 38

Warunki, które spełniać muszą zgłoszenia

1. Zgłoszenie znaku towarowego do rejestracji zawiera:

a) podanie o rejestrację,

b) informacje identyfikujące zgłaszającego,

c) wykaz towarów lub usług, w odniesieniu do których wnioskuje się o rejestrację,

d) przedstawienie znaku towarowego.

2. Zgłoszenie znaku towarowego wymaga uiszczenia opłaty za zgłoszenie oraz, w stosownym przypadku, opłaty lub opłat za zgłoszenie do odpowiednich klas.

Artykuł 39

Data dokonania zgłoszenia

1. Za datę dokonania zgłoszenia znaku towarowego przyjmuje się dzień, w którym zgłaszający składa w urzędzie dokumenty zawierające informacje określone w art. 38.

2. Państwa członkowskie mogą także postanowić, że nadanie daty dokonania zgłoszenia wymaga uiszczenia podstawowej opłaty za zgłoszenie lub opłaty rejestracyjnej.

Artykuł 40

Oznaczenie tożsamości i klasyfikacja towarów i usług

1. Towary i usługi, w stosunku do których wnioskuje się o rejestrację, klasyfikuje się zgodnie z systemem klasyfikacji ustanowionym Porozumieniem nicejskim dotyczącym międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r. (zwanym dalej „klasyfikacją nicejską").

2. Zgłaszający wskazuje towary i usługi, w stosunku do których wnioskuje o prawo ochronne, z odpowiednią jasnością i precyzją, aby umożliwić właściwym organom i podmiotom gospodarczym, wyłącznie na tej podstawie, określenie zakresu wnioskowanej ochrony. Wykaz towarów i usług dopuszcza klasyfikację każdej pozycji wyłącznie do jednej klasy klasyfikacji nicejskiej. 3. Do celów ust. 2 dopuszcza się użycie ogólnych określeń nagłówków klasyfikacyjnych klasyfikacji nicejskiej lub innych ogólnych terminów, pod warunkiem że spełniają one wymagane standardy jasności i precyzji.

4. Urząd odrzuca zgłoszenie w odniesieniu do terminów, które są niejasne lub nieprecyzyjne, jeśli zgłaszający nie zaproponuje możliwego do przyjęcia brzmienia tych terminów w terminie ustalonym w tym celu przez urząd. Ze względu na jasność i pewność prawa urzędy, we współpracy ze sobą, sporządzają wykaz odzwierciedlający ich własne praktyki administracyjne w zakresie klasyfikacji towarów i usług.

5. Użycie ogólnych terminów, w tym ogólnych określeń nagłówków klasyfikacyjnych klasyfikacji nicejskiej, interpretuje się jako obejmujące wszystkie towary lub usługi wyraźnie objęte dosłownym znaczeniem danego określenia lub terminu. Użycia tych terminów lub określeń nie można interpretować w sposób sugerujący, że obejmują one zastrzeżenie dotyczące towarów lub usług, którego nie można w ten sposób rozumieć.

6. Jeżeli zgłaszający wnioskuje o rejestrację do więcej niż jednej klasy, towary i usługi grupuje się według klas klasyfikacji nicejskiej, przy czym każda grupa poprzedzana jest numerem klasy, do której należy dana grupa towarów lub usług, i prezentowana według kolejności klas.

7. Klasyfikacja towarów i usług służy wyłącznie celom administracyjnym. Figurowanie towarów i usług w tej samej klasie według klasyfikacji nicejskiej nie stanowi podstawy, aby uznać je za podobne do siebie, a figurowanie towarów i usług w różnych klasach według klasyfikacji nicejskiej nie stanowi podstawy, aby uznać je za niepodobne do siebie.

Artykuł 41

Badanie z urzędu

Urzędy ograniczają przeprowadzane z urzędu badanie tego, czy zgłoszenie znaku towarowego kwalifikuje się do rejestracji, do braku bezwzględnych podstaw odmowy przewidzianych w art. 4.

Artykuł 42

Uwagi osób trzecich

1. Przed rejestracją znaku towarowego każda osoba fizyczna lub prawna oraz każda grupa lub organ reprezentujący wytwórców, producentów, usługodawców, handlowców lub konsumentów może przekazać do urzędu uwagi na piśmie, wskazując, w oparciu o które podstawy wymienione w art. 4 znak towarowy nie może zostać zarejestrowany z urzędu. Podmioty te mogą być stronami w postępowaniu przed urzędem.

2. Każda osoba fizyczna lub prawna oraz każda grupa lub organ reprezentujący wytwórców, producentów, usługodawców, handlowców lub konsumentów może przekazać do urzędu uwagi na piśmie, powołując się – obok podstaw, o których mowa w ust. 1 – na konkretne podstawy powodujące konieczność odrzucenia zgłoszenia znaku wspólnego na podstawie art. 32 ust. 1 i 2.

Artykuł 43

Podział zgłoszeń i rejestracji

Zgłaszający lub właściciel może podzielić zgłoszenie lub rejestrację znaku towarowego na jedno lub większą liczbę zgłoszeń lub rejestracji poprzez złożenie oświadczenia w urzędzie.

Artykuł 44

Opłaty

Rejestracja i przedłużenie ochrony znaku towarowego podlega dodatkowej opłacie za każdą klasę towarów i usług powyżej jednej klasy.

SEKCJA 2

PROCEDURA SPRZECIWU, STWIERDZENIA WYGAŚNIĘCIA I NIEWAŻNOŚCI

Artykuł 45

Procedura sprzeciwu

1. Państwa członkowskie przewidują wydajną i szybką procedurę administracyjną przed swoimi urzędami pozwalającą na zgłoszenie sprzeciwu wobec rejestracji zgłoszenia znaku towarowego w oparciu o podstawy przewidziane w art. 5.

2. Procedura administracyjna, o której mowa w ust. 1, przewiduje przynajmniej możliwość zgłoszenia sprzeciwu przez właściciela wcześniejszego prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 2 i 3.

3. Stronom zapewnia się okres przynajmniej dwóch miesięcy przed wszczęciem postępowania w sprawie sprzeciwu na osiągnięcie porozumienia w sprawie możliwości

ugodowego rozstrzygnięcia sporu między stroną zgłaszającą sprzeciw a zgłaszającym znak towarowy.

Artykuł 46

Nieużywanie znaku towarowego jako zarzut w postępowaniu w sprawie sprzeciwu

1. W administracyjnym postępowaniu w sprawie sprzeciwu, jeżeli w dniu dokonania zgłoszenia lub w dacie pierwszeństwa późniejszego znaku towarowego dobiegł już końca pięcioletni okres, w którym musiało nastąpić rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego, jak określono w art. 16, na wniosek zgłaszającego właściciel wcześniejszego znaku towarowego, który zgłosił sprzeciw, przedstawia dowód na to, że wcześniejszy znak towarowy był rzeczywiście używany, jak określono w art. 16, w pięcioletnim okresie poprzedzającym datę dokonania zgłoszenia lub datę pierwszeństwa późniejszego znaku towarowego lub że istniały uzasadnione powody jego nieużywania. W przypadku braku takiego dowodu sprzeciw odrzuca się.

2. Jeżeli wcześniejszy znak towarowy był używany wyłącznie w odniesieniu do części towarów lub usług, dla których został zarejestrowany, uznaje się go – do celu rozpatrywania sprzeciwu zgodnie z ust. 1 – za zarejestrowany tylko dla tej części towarów i usług.

3.. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się w przypadku, gdy wcześniejszy znak towarowy jest europejskim znakiem towarowym. W takim przypadku rzeczywiste używanie europejskiego znaku towarowego stwierdza się zgodnie z art. 15 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

Artykuł 47

Procedura stwierdzenia wygaśnięcia lub nieważności

1. Państwa członkowskie przewidują procedurę administracyjną przed ich urzędami pozwalającą na stwierdzenie wygaśnięcia lub nieważności znaku towarowego.

2. Administracyjna procedura stwierdzenia wygaśnięcia przewiduje, że stwierdzenie wygaśnięcia znaku towarowego następuje w oparciu o podstawy przewidziane w art. 19 i 20.

3. Administracyjna procedura stwierdzenia nieważności przewiduje, że nieważność znaku towarowego stwierdza się w oparciu o co najmniej następujące podstawy:

a) znak towarowy nie powinien był zostać zarejestrowany, ponieważ nie spełnia wymogów przewidzianych w art. 4;

b) znak towarowy nie powinien był zostać zarejestrowany z powodu istnienia wcześniejszego prawa w rozumieniu art. 5 ust. 2 i 3;

4. Procedura administracyjna przewiduje, że wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub nieważności mogą składać przynajmniej następujące podmioty:

a) w przypadku ust. 2 i ust. 3 lit. a) – każda osoba fizyczna lub prawna oraz każda grupa lub podmiot utworzony w celu reprezentowania interesów wytwórców, producentów, usługodawców, handlowców lub konsumentów, które na podstawie warunków regulującego je przepisów posiadają zdolność pozywania we własnym imieniu lub bycia pozwanym;

b) w przypadku ust. 3 lit. b) – właściciel wcześniejszego znaku, o którym mowa w art. 5 ust. 2 i 3.

Artykuł 48

Nieużywanie znaku towarowego jako zarzut w postępowaniu o stwierdzenie nieważności

1. W postępowaniu administracyjnym o stwierdzenie nieważności na podstawie zarejestrowanego znaku towarowego z wcześniejszą datą dokonania zgłoszenia lub datą pierwszeństwa, właściciel wcześniejszego znaku towarowego zobowiązany jest – jeżeli wystąpi o to właściciel późniejszego znaku towarowego – przedstawić dowód na to, że w pięcioletnim okresie poprzedzającym dzień złożenia wniosku o stwierdzenie nieważności wcześniejszy znak towarowy był rzeczywiście używany, jak określono w art. 16, w związku z towarami lub usługami, dla których został zarejestrowany i na co powołuje się jako uzasadnienie swojego wniosku, lub że istnieją uzasadnione powody jego nieużywania, pod warunkiem że pięcioletni okres, w którym musiało nastąpić rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego, dobiegł już końca w dniu złożenia wniosku o stwierdzenie nieważności.

2. Jeżeli w dniu dokonania zgłoszenia lub w dacie pierwszeństwa późniejszego znaku towarowego pięcioletni okres, w którym musiało nastąpić rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego, jak określono w art. 16, dobiegł już końca, właściciel wcześniejszego znaku towarowego zobowiązany jest przedstawić – obok dowodu wymaganego w ust. 1 – dowód na to, że znak towarowy był rzeczywiście używany w pięcioletnim okresie poprzedzającym datę dokonania zgłoszenia lub datę pierwszeństwa lub że istniały uzasadnione powody jego nieużywania.

3. W przypadku braku dowodów, o których mowa w ust. 1 i 2, wniosek o stwierdzenie nieważności na podstawie wcześniejszego znaku towarowego odrzuca się.

4. Jeżeli wcześniejszy znak towarowy był używany zgodnie z art. 16 wyłącznie w odniesieniu do części towarów lub usług, dla których został zarejestrowany, uznaje się go – do celu rozpatrywania wniosku o stwierdzenie nieważności – za zarejestrowany tylko dla tej części towarów i usług.

5. Przepisy ust. 1–4 stosuje się w przypadku, gdy wcześniejszy znak towarowy jest europejskim znakiem towarowym. W takim przypadku rzeczywiste używanie europejskiego znaku towarowego stwierdza się zgodnie z art. 15 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

Artykuł 49

Skutki stwierdzenia wygaśnięcia i nieważności

1. Uznaje się, że zarejestrowany znak towarowy nie wywołuje – od daty złożenia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia – skutków określonych w niniejszej dyrektywie w zakresie, w jakim stwierdzono wygaśnięcie praw właściciela. Na wniosek jednej ze stron w decyzji może zostać ustalona data wcześniejsza, z jaką wystąpiła jedna z podstaw stwierdzenia wygaśnięcia.

2. Uznaje się, że zarejestrowany znak towarowy nie wywołuje od samego początku skutków określonych w niniejszej dyrektywie w zakresie, w jakim stwierdzono jego nieważność.

SEKCJA 3

CZAS TRWANIA I PRZEDŁUŻENIE REJESTRACJI

Artykuł 50

Czas trwania rejestracji

1. Znak towarowy rejestrowany jest na okres 10 lat od daty dokonania zgłoszenia.

2. Rejestracja może być przedłużona zgodnie z art. 51 na kolejne dziesięcioletnie okresy.

Artykuł 51

Przedłużenie

1. Rejestrację znaku towarowego przedłuża się na wniosek właściciela znaku towarowego lub dowolnej upoważnionej przez niego osoby pod warunkiem uiszczenia opłaty za przedłużenie.

2. Urząd powiadamia właściciela znaku towarowego oraz każdą osobę posiadającą zarejestrowane prawo w odniesieniu do znaku towarowego o wygaśnięciu rejestracji w odpowiednim czasie przed tym wygaśnięciem. Urząd nie ponosi odpowiedzialności za nieudzielanie takiej informacji.

3. Wniosek o przedłużenie składa się w okresie sześciu miesięcy upływającym ostatniego dnia miesiąca, w którym ochrona dobieg końca; w tym samy okresie uiszcza się również opłaty za przedłużenie. W przypadku niedotrzymania wspomnianego terminu wniosek może zostać złożony również w okresie kolejnych sześciu miesięcy, następującym po dniu, o którym mowa w zdaniu pierwszym. Opłaty za przedłużenie i dodatkowa opłata płatne są w tym kolejnym okresie.

4. W przypadku złożenia wniosku lub uiszczenia opłat tylko w odniesieniu do niektórych towarów lub usług, dla których znak towarowy jest zarejestrowany, rejestrację przedłuża się tylko dla tych towarów lub usług.

5. Przedłużenie staje się skuteczne następnego dnia po wygaśnięciu dotychczasowej rejestracji. Wzmiankę o przedłużenie wpisuje się do rejestru i publikuje.

Rozdział 4

Współpraca administracyjna

Artykuł 52

Współpraca w obszarze rejestracji znaków towarowych i administrowania nimi

Państwa członkowskie zapewniają współpracę między samymi urzędami oraz między urzędami a Agencję w celu upowszechniania harmonizacji praktyk i narzędzi oraz osiągania spójnych wyników w zakresie badania i rejestracji znaków towarowych.

Artykuł 53

Współpraca w innych obszarach

Państwa członkowskie dopilnowują, by urzędy współpracowały z Agencją we wszystkich obszarach ich działalności innych niż obszary, o których mowa w art. 52, które są istotne z punktu widzenia ochrony znaków towarowych w Unii.

Rozdział 5

Przepisy końcowe

Artykuł 54

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 2–6, 8–14, 16, 17, 18, 22–28 i 30–53 najpóźniej w terminie 24 miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektywy uchylonej niniejszą dyrektywą odczytuje się jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określane są przez państwa członkowskie.

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

~~*Artykuł 16*~~

~~**Komunikat**~~

2. Państwa członkowskie ~~przekażą~~ ⌦ przekazują ⌫ Komisji tekst~~y~~ podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w ~~dziedzinach~~ ⌦ dziedzinie ⌫ objęte~~j~~~~ych~~ niniejszą dyrektywą.

Artykuł ~~17~~55

Uchylenie

Dyrektywa ~~89/104/EWG~~ ⌦ 2008/95/WE ⌫ ~~, zmieniona decyzją wymienioną w załączniku I, część A, zostaje uchylona~~ ⌦ traci moc od dnia [*dzień po dacie określonej w art. 54 ust. 1 akapit pierwszy niniejszej dyrektywy*] ⌫ bez ~~naruszenia~~ ⌦ uszczerbku dla ⌫ zobowiązań państw członkowskich ~~odnoszących się do~~ ⌦ dotyczących ⌫ ~~określonego w załączniku I, część B~~ terminu ~~przeniesienia~~ ⌦ transpozycji ⌫ do prawa krajowego ~~wspomnianej~~ dyrektywy, określonych w części B załącznika I do dyrektywy 2008/95/WE.

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

Odesłania do uchylonej dyrektywy ~~uznaje~~ ⌦ odczytuje ⌫ się ~~za~~ ⌦ jako ⌫ odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku~~II~~.

Artykuł ~~18~~56

Wejście w życie

↓ 2008/95/WE

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

↓

Artykuły 1, 7, 15, 19, 20, 21 i 54–57 stosuje się od dnia [*dzień po dacie określonej w art. 54 ust. 1 akapit pierwszy niniejszej dyrektywy*].

↓ 2008/95/WE

Artykuł ~~19~~57

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodniczący	*Przewodniczący*

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

~~ZAŁĄCZNIK I~~

~~CZĘŚĆ A~~

~~Uchylona dyrektywa i jej kolejna zmiana~~	
~~(o którym mowa w art. 17)~~	
~~Dyrektywa Rady 89/104/EWG~~	~~(Dz.U. L 40 z 11.2.1989, s. 1)~~
~~Decyzja Rady 92/10/EWG~~	~~(Dz.U. L 6 z 11.1.1992, s. 35)~~

~~CZĘŚĆ B~~

~~Termin przeniesienia do prawa krajowego~~	
~~(o którym mowa w art. 17)~~	
~~Dyrektywa~~	~~Termin przeniesienia~~
~~89/104/EWG~~	~~31 grudnia 1992 r.~~

↓ 2008/95/WE (dostosowany)

~~ZAŁĄCZNIK II~~

~~Tabela korelacji~~	
~~Dyrektywa 89/104/EWG~~	~~Niniejsza dyrektywa~~
~~Artykuł 1~~	~~Artykuł 1~~
~~Artykuł 2~~	~~Artykuł 2~~
~~Artykuł 3 ust. 1 lit. a)–d)~~	~~Artykuł 3 ust. 1 lit. a)–d)~~
~~Artykuł 3 ust. 1 lit. e) słowa wstępne~~	~~Artykuł 3 ust. 1 lit. e) słowa wstępne~~
~~Artykuł 3 ust. 1 lit. e) tiret pierwsze~~	~~Artykuł 3 ust. 1 lit. e) pkt (i)~~
~~Artykuł 3 ust. 1 lit. e) tiret drugie~~	~~Artykuł 3 ust. 1 lit. e) pkt (ii)~~
~~Artykuł 3 ust. 1 lit. e) tiret trzecie~~	~~Artykuł 3 ust. 1 lit. e) pkt (iii)~~
~~Artykuł 3 ust. 1 lit. f), g) i h)~~	~~Artykuł 3 ust. 1 lit. f), g) i h)~~
~~Artykuł 3 ust. 2, 3 i 4~~	~~Artykuł 3 ust. 2, 3 i 4~~
~~Artykuł 4~~	~~Artykuł 4~~
~~Artykuł 5~~	~~Artykuł 5~~
~~Artykuł 6~~	~~Artykuł 6~~
~~Artykuł 7~~	~~Artykuł 7~~
~~Artykuł 8~~	~~Artykuł 8~~
~~Artykuł 9~~	~~Artykuł 9~~
~~Artykuł 10 ust. 1~~	~~Artykuł 10 ust. 1 akapit pierwszy~~
~~Artykuł 10 ust. 2~~	~~Artykuł 10 ust. 1 akapit drugi~~
~~Artykuł 10 ust. 3~~	~~Artykuł 10 ust. 2~~
~~Artykuł 10 ust. 4~~	~~Artykuł 10 ust. 3~~
~~Artykuł 11~~	~~Artykuł 11~~
~~Artykuł 12 ust. 1 zdanie pierwsze~~	~~Artykuł 12 ust. 1 akapit pierwszy~~
~~Artykuł 12 ust. 1 zdanie drugie~~	~~Artykuł 12 ust. 1 akapit drugi~~

~~Artykuł 12 ust. 1 zdanie trzecie~~	~~Artykuł 12 ust. 1 akapit trzeci~~
~~Artykuł 12 ust. 2~~	~~Artykuł 12 ust. 2~~
~~Artykuł 13~~	~~Artykuł 13~~
~~Artykuł 14~~	~~Artykuł 14~~
~~Artykuł 15~~	~~Artykuł 15~~
~~Artykuł 16 ust. 1 i 2~~	~~—~~
~~Artykuł 16 ust. 3~~	~~Artykuł 16~~
~~—~~	~~Artykuł 17~~
~~—~~	~~Artykuł 18~~
~~Artykuł 17~~	~~Artykuł 19~~
~~—~~	~~Załącznik I~~
~~—~~	~~Załącznik II~~

↑

ZAŁĄCZNIK

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 2008/95/WE	Niniejsza dyrektywa
Artykuł 1	Artykuł 1
---	Artykuł 2
Artykuł 2	Artykuł 3
Artykuł 3 ust. 1 lit. a)–h)	Artykuł 4 ust. 1 lit. a)–h)
---	Artykuł 4 ust. 1 lit. i) i j)
---	Artykuł 4 ust. 2 i ust. 3 zdanie pierwsze
Artykuł 3 ust. 2 lit. a)–c)	Artykuł 4 ust. 4 lit. a)–c)
Artykuł 3 ust. 2 lit. d)	Artykuł 4 ust. 3 zdanie drugie
Artykuł 3 ust. 3 zdanie pierwsze	Artykuł 4 ust. 5
Artykuł 3 ust. 3 zdanie drugie	Artykuł 4 ust. 6
Artykuł 4 ust. 1 i 2	Artykuł 5 ust. 1 i 2
Artykuł 4 ust. 3 i ust. 4 lit. a)	Artykuł 5 ust. 3 lit. a)
---	Artykuł 5 ust. 3 lit. b)
Artykuł 4 ust. 4 lit. g)	Artykuł 5 ust. 3 lit. c)
---	Artykuł 5 ust. 3 lit. d)
Artykuł 4 ust. 4 lit. b) i c)	Artykuł 5 ust. 4 lit. a) i b)
Artykuł 4 ust. 4 lit. d)–f)	---
Artykuł 4 ust. 5 i 6	Artykuł 5 ust. 5 i 6
---	Artykuł 8
Artykuł 5 ust. 1 pierwsze zdanie wstępne	Artykuł 10 ust. 1
Artykuł 5 ust. 1 drugie zdanie wstępne	Artykuł 10 ust. 2 zdanie wstępne

Artykuł 5 ust. 1 lit. a) i b)	Artykuł 10 ust. 2 lit. a) i b)
Artykuł 5 ust. 2	Artykuł 10 ust. 2
Artykuł 5 ust. 3 lit. a)–c)	Artykuł 10 ust. 3 lit. a)–c)
---	Artykuł 10 ust. 3 lit. d)
Artykuł 5 ust. 3 lit. d)	Artykuł 10 ust. 3 lit. e)
---	Artykuł 10 ust. 3 lit. f)
---	Artykuł 10 ust. 4 i 5
Artykuł 5 ust. 4 i 5	Artykuł 10 ust. 6 i 7
---	Artykuł 11
---	Artykuł 12
---	Artykuł 13
Artykuł 6 ust. 1 lit. a)–c)	Artykuł 14 ust. 1 lit. a)–c)
---	Artykuł 14 ust. 2
Artykuł 6 ust. 2	Artykuł 14 ust. 3
Artykuł 7	Artykuł 15
Artykuł 8 ust. 1 i 2	Artykuł 26 ust. 1 i 2
---	Artykuł 26 ust. 3–5
Artykuł 9	Artykuł 9
Artykuł 10 ust. 1 akapit pierwszy	Artykuł 16 ust. 1
---	Artykuł 16 ust. 2 i 3
Artykuł 10 ust. 1 akapit drugi	Artykuł 10 ust. 4
Artykuł 10 ust. 2	Artykuł 10 ust. 5
Artykuł 10 ust. 3	---
Artykuł 11 ust. 1	Artykuł 48 ust. 1–3
Artykuł 11 ust. 2	Artykuł 46 ust. 1
Artykuł 11 ust. 3	Artykuł 17
Artykuł 11 ust. 4	Artykuł 17, art. 46 ust. 2 i art. 48 ust. 4

---	Artykuł 18
Artykuł 12 ust. 1 akapit pierwszy	Artykuł 19 ust. 1
Artykuł 12 ust. 1 akapit drugi	Artykuł 19 ust. 2
Artykuł 12 ust. 1 akapit trzeci	Artykuł 19 ust. 3
Artykuł 12 ust. 2	Artykuł 20
Artykuł 13	Artykuły 7 i 21
Artykuł 14	Artykuł 6
---	Artykuły 22–25
---	Artykuł 27
---	Artykuł 28
Artykuł 15 ust. 1	Artykuł 29 ust. 1 i 2
Artykuł 15 ust. 2	Artykuł 29 ust. 3
---	Artykuły 30–54 ust. 1
Artykuł 16	Artykuł 54 ust. 2
Artykuł 17	Artykuł 55
Artykuł 18	Artykuł 56
Artykuł 19	Artykuł 57